

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΕΔΓΑΡ ΠΟΕ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐτησίᾳ	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
·	· ταῖς Ἐπαρχίαις	·	40
·	· τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ὁ ἐγγράφων ἓνα συνδρομητὴν, προσπληρώνοντα τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ λαμβάνει δωρεάν ἑκατὸν ἐπισκεπτήρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

- ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ: Ἐγδαρ Πόε, (Μετάφρασις Λάμπρου Γιωργίτου).
- ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ: Γιὰ πάντα, (ποίημα μετάφρ. Ν. Ἀμουρ-γιαννοῦ).
- ΑΡ. ΚΟΡΑΚΑ: Στὴ βάρκα, (διήγημα).
- ΗΡ. Γ. ΠΙΝΤΖΑ: Περί ὀρέξεως ὁ λόγος, (χρονογράφημα).
- ΒΑΣΙΛ. ΗΛΙΑΔΗΣ: Σ' ἓνα λουλουδί, (περὶ τραγῶδι).
- Ν. ΧΑΡΗ: Τρελλὰ φύλλα. Γιὰ τὸ φτωχὸ Σκαίτιγκ.
- ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Μαργαρίτα Στέφα, (Μυθιστόρημα, ουνέχεια).
- ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ: Ὁ Φονιάς, (δοῦμα, ουνέχεια).
- ΥΠΑΤΙΑΣ: Ρόδα, (ποίημα).
- Δ. Χ. Ἀπὸ τὸν κόσμον. Ὁ βασιλεὺς τῶν οὐρανοξυστρῶν. Οἱ γαϊάνθρωποι.

Ὀλιγόστιχα, ἀστεῖα, αἰνίγματα καὶ προβλήματα, ἀλληλογραφία.

Ἡ ζωὴ του ἐξηγεῖ τὸ ἔργον του. Ὁ πτωχὸς μεγαλοφύνης ἐπέρασε ἀπὸ τὴν ζωὴν ὡς εἰς δοῦλος τῆς κληρονομικότητος, ὡς ἀποδιοπομπαῖος τραγῶς.

Υἱὸς ἀλκοολικοῦ ἢ ἀθλιότης του ἐξήτει εἰς τὸ ποτὸν τὴν λήθην τῶν θλίψεων του. Ἐπιτε με φρενίτιδα, ὅχι ὅπως ὁ ἄβροδς Musset, με τὸ ἄκρον τῶν χειλέων, ἀλλὰ ἀπλήστως. Ἐπιτε ἀγρίως, λέγει ὁ Βωδελαιῶ, ριπτόμενος εἰς τὸ γεμῆτο ποτήρι ὡς νὰ ἤθελε νὰ εὖρη τὴν παρηγορίαν ἐκεῖ μέσα. Ὁ μέγας ἐχθρὸς τῆς οἰκογενείας μας, ἔγραψε κάποτε ὁ ἴδιος, ὑπῆρξε πάντοτε τὸ μπουκάλλ. Ὁρφανὸς εἰς ἡλικίαν 3 ἐτῶν, ἔργονὸς στρατηγικοῦ πολεμήσαντος με τὸν Λαφαγέτ, υἱὸς παραδόξου λαιρευτοῦ τοῦ θεάτρον, ὅστις ἐνυμφεῖθη Ἁγγλίδα ἠθοποιοῦν, ἐπειτα καὶ ἔπιτε, νηστεύων δὲ ἐδημοσίευνε συγρᾶ εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἐξῆς στερεότυπον ἐκκλήσιν: «Εἰς τοὺς φιλενοσπλάχνους» Αὐτὴν τὴν νύκτα ὁ κύριος Πόε, ὅστις ἐκπνέει εἰς τὴν κλίνην του, περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του, ἐκλιπαρεῖ τὴν συνδρομὴν σας καὶ ἴσως διὰ τελευταίαν φορᾶν.

Καὶ ἡ ἀδυσώπητος κληρονομικότης τὸν κατεδίωξε. Γεννηθεὶς ἀπὸ ἀλκοολικοῦ, κατεστράφη ἀπὸ τὸ οἶνο-πνευμα. Ποιητὴς τοῦ σκοτόντος, ἐξήτησε καταφύγιον εἰς τὸ βάθος τοῦ ποτηρίου του. Ἀνατράφει χωρὶς καυμίαν φρονίτιδα, ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Ρισεμόν. Ἠγάτα τὴν μοναξίαν καὶ ἐν συνοδίᾳ τοῦ σκόλον του, τοῦ μόνου του συντρόφου, διήρχετο τὰς ἡμέρας του, ὄνειροπολῶν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὀρέων.

Κατόπιν ὅταν ἔργνε νέος, ἐπειδὴ ἔβλεπε ὅτι οἱ σίχοι του δὲν τὸν ἔτρεφον, κατετάχθη στρατιώτης καὶ μετ' ὀλίγον ἐλάμβανεν ἀνωτέραν θέσιν εἰς φρουρόν τι τῆς Βιοργνίας. Ἀλλὰ ἡ στολή του τὸν βαρύνει. Γίνεται δημοσιογράφος, στοιχοῦργεῖ κάποτε καὶ ὄνειροπολεῖ διαρκῶς.

— Θα έδωδα την ζωήν μου, έλεγε, εάν εμπορούσα να εκφράσω το ήμισυ από τὰς σκέψεις μου! Εἰς τὴν Βαλτιμώρην ἐκδίδει τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν του.

— Δὲν πιάσαμε τὰ ἔξοδά μας, ἀπὴρτα ὁ ἐκδότης τοῦ δευτέρου του ἔργου. Τοῦ ἐπλήρωσαν τὰ πεζογραφήματά του ἕξ δολάρια τὴν στήλην. Ὁ Κόρακας, ἓνα ἀριστούργημα, δέκα δολ. Τὰ Χρυσωμένα Μικρόβια 15 δολ. Τοὺς στίχους του, δὲν τοὺς ἐπλήρωσαν. Ὁ Μαῦρος Γάτος ἐδημοσιεύεται εἰς μίαν ἐπιθεώρησιν σχεδὸν ἄγνωστον. Ἀδύνατον νὰ ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸν τῆς ἀθλιότητος... Ποίαν λύσσαν θὰ ἠσθάνετο αὐτός, ποῦ εἶχε τὸν νοῦν γεμάτον ἀπὸ ἄγρια ἢ ὑπέροχα φαντάσματα, ὅταν εἰς φίλος του μυθιστοριογράφος, ὁ Τζὼν Κέννεντυ, τοῦ ἔλεγε:

— Δὲν θὰ εμπορούσατε, ἀντὶ τῶν ποιημάτων σας νὰ γράφετε μερικὰς φάσας τοῦ εἶδους τῶν γαλλικῶν κωμειδύλλων; Θὰ τὸ κατορθώνατε, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ ἐκροδίζατε ἓνα νερὸ κομματί παλῶντας αὐτὰ εἰς τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων τῆς Ν. Ὑόρκης.

Ἐγὼ εἶπα Πόε κωμειδύλλοποιός! Ὁ συγγραφεὺς τοῦ Κόρακα καὶ τοῦ Δολοφόρου τῆς Ὀδοῦ Μόργκε, νὰ γείνη ὁ πνευματικὸς πατὴρ τέτοιων ἐκφύλων ἀηδιῶν!

Ὁ Κέννεντυ ἦτο τρελλὸς καὶ ὁ δυστυχὴς Πόε ἔπρεπε νὰ θεωρήσῃ τὴν συμβουλὴν ὡς ὕβρον. Τότε ἡ ὑπερηφάνειά του ἀνερπύεται, ἠρεθίζεται, ἐργαντιοῦτο...

— Ἡ φύσις μου ὀλοκλήρης, ἀνεφώνησε κάποτε, ἐπαναστατεῖ εἰς τὴν ιδέαν ὅτι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον ἓν ὄν ἀνώτερον ἀπὸ ἐμέ!...

Ἀπληλπίζετο βλέπων ὅτι ἡ φήμη του ἦλθε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν πατρίδα του.

Δὲν εἶχε καταφύγιον παρὰ εἰς τὸ πτωχικὸν σπιτάκι μᾶς καλῆς θείας του Κλέκ. Αὐτὴ τὸν κατευνάζει, τὸν παρηγορεῖ. Εἶναι πάντοτε ἐκεῖ καθαρίζουσα καὶ τακτοποιοῦσα τὸ πτωχικὸν οἶκημα, τοῦ κυνηγοῦ τῶν ὀνειρῶν. Ὁ Ἐγὼ Πόε, ὁ μέθυσο, ἐνυμφεύθη τὴν ἑξαδέλφην του Βιογνίαν, τὴν φθισικὴν. Ὁ Πόε ἐργάζεται, ἡ σύζυγός του πλέκει. Ἡ θεία Κλέκ ἀναπαύει εἰς τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο ζεῦγος τὴν ἀσπρισμένην τῆς κεφαλῆν, ψήρει τὸν καφέ τοῦ ἑνός, τὸ τσάϊ τοῦ ἄλλου, ἀκούραστη καὶ ρωμαλέα ὑπηρετοῦσα διαρκῶς τοὺς δύο αὐτοὺς ἀρρώστους.

Πρέπει νὰ διαβάσῃ κανεὶς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀσπαιρουσαν ἱστορίαν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν μελέτην τῆς ψυχολογικῆς παθολογίας τοῦ κ. Αἰνυλίου Λουριέ. «Ὁ Ἐγὼ Πόε, ἡ ζωὴ, τὸ ἔργον του». Τὰ συγγράμματά του εἶναι ἄξια νὰ ἀναλυσθῶν ἐν πρὸς ἓν. Κατέστησαν λαϊκά. Τὸ φαντασιώδες τοῦ ἔργου του ἀπετέλεσε ἰδίαν σχολήν. Περισσότερον τρομερὸν ἀπὸ τὸ τοῦ Ὁφμαν, προαναγγέλλει ἤδη τὸν «Ὁρῶ» τοῦ Μωπασάν, τὰ «Ὁράματα» τοῦ Κίπλιγκ, τὰ «Ὀνειρα» τοῦ Βέλς. Εἰς ἥρωος του ἀναφωνεῖ εἰς ἓν μέρος:

«Σὰς λέγω ὅτι εἶναι νεκρός!»

Τὸ «Πηγὰδι καὶ τὸ ἐκκορεμὲς ὄρολόγιον» ὅπου ἡ φρίκη φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφόν της, ὁ «Κόκκινος θάνατος», ἡ «Ἐξαγνισομένη ψυχὴ», ἡ «Δολοφονία τῆς ὁδοῦ Μόργκε», ὅλαι αὐταὶ αἱ τρομεραὶ καὶ ἀπαισίως ἄγριαι ἐφευρέσεις τοῦ Πόε ἀποπνέουν τὴν ὁσμὴν νεοποῦ τάφου καὶ μυστήριον.

Μυστηριώδης ἄνθρωπος ὅπως ἦτο κατεδιώκετο συνεχῶς ἀπὸ μίαν καταστορεπτικὴν μοῖραν.

Ἀδύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν ἐγέλασε ποτέ. Εἰς τὴν παγετῶς σκεπτικὴν μορφὴν του οὐδέποτε διέκρινέ τις τὸ ἐλαφρώτερον μειδίαμα.

Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τοῦ πόνου.

Μία γυναῖκα ἦτις τὸν ἠγάπησε τὸν περιγράφει ὡς ἐξῆς: Ἀδυστηρὸς, σοβαρὸς, μὲ τὴν μεγάλην ὑπερήφανον κεφαλὴν του, τὴν ἔχουσαν πάντοτε στάσιν ἐπιβλητικὴν καὶ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς, ὅπου διήρχοντο αἱ ἡεκτρικαὶ ἀστραπαὶ τοῦ αἰσθητάτου καὶ τοῦ πόθου, ἀπειτέλει παράδοξον κράμα γλυκύτητος καὶ ὑπερηφανείας. Τὸ φρόσιμά του, μαῦρον. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἔως τοὺς πόδας μαῦρο. Μῆτε ἐν περιλαίμιον ἄσπρον. Τὸ μαῦρο τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὸ πνευμά του, μεταδίδεται καὶ εἰς τὸ ἄτομόν του. «Ἡ ἐπιθεώρησις τοῦ Ἐδιμβούρου», τὸν ἀλεκάλει πρὸ πενταετίας διάσημον δολοφόνον. Τὴν ἐπομένην τοῦ θανάτου του (7 Ὀκτωβρ. 1849) ὁ σεβ. Κρίσθας διεκήρυξε ὅτι ὁ Πόε ἐπῆρξε «τὸ σκάνδαλον, τὸ τέρας τοῦ φιλολογικῶς κόσμου» «εἶναι ἓνα κτήνος» γράφει ἄλλος. Ἄς τὸν ὀνομάσωμεν παρίαν. Πτωχὴ ἄνθρωπε! Καλὸς σύζυγος, ἀγαπῶν ὡς μητέρα ἐκείνην τῆς ὁποίας ἐνυμφεύθη τὴν κόρην καὶ ἀποθάνων ὅπως ἔζησε, ἀπληλπισμένος!

Ζῆ ὡς ἀλήτης ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τοῦ πόνου. Μία ἀπὸ τὰς τελευταίας του νύκτας παρετήρει τὸν οὐρανὸν ὡραῖα γυναῖκα εἶναι πλησίον του καὶ θανμάζει μαζύ του τὰ ἄστρα. Καὶ αἴφνης, πρὸς τὴν δύσιν, μία σταγὼν χροσοῦ πίπτει ἀποτόμως:

— Ἐνα ἄστρον ποῦ φέγγει!...

Καὶ ὁ Πόε κινεῖ τὴν κεφαλὴν. Μένει εἰς τὸ παρᾶνυρον καὶ κληρίζει μὲ ὕφος σκεπτικόν.

Τὴν ἐπομένην διερχόμενος διὰ τινος ὁδοῦ συναντᾷ πλῆθος ἐκλογέων. Τὸν παραλαμβάνουν εἰς τὸν ὄμιλόν των καὶ τὸν βάζουν νὰ ψηφίσῃ. Κατόπιν τὸν λησμονοῦν εἰς ἓνα μπάρο, ἐμπρὸς εἰς φιάλην οὔτσκι. Ἀπὸ ἐκεῖ εἰς ἰατρὸς τὸν μετακομίζει εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις του. Εἰδοποιοῦν ἀμέσως τοὺς συγγενεῖς του. Ἐφώνησε, παρελήφθη. Ἐβλεπε εἰκόνας νὰ ἐμφανίζονται εἰς τοὺς τοίχους. Ὅλον τὸ σῶμά του ἐπλεε εἰς τὸν ἰδρωτῆτά του. Ἐζήτηε ὄπλιον, ἤθελε νὰ φονευθῇ, ἐπεθύμει νὰ ἀποθάνῃ.

«Ἐνας φίλος ὄφειλε νὰ μὲ σκοτώσῃ!» Ἐφώνησε τὸ ὄνομα ἐνὸς ἀγνώστου: Ραῖνὸλδε! Ραῖνὸλδε!... Ἀνοφύλαξες δὲν ἤρουν διὰ νὰ τὸν συγκρατήσουν.

Τέλος κατευνάσθη. Ἐπειτα σιγανώτερα, εἰς ἓνα τελευταῖον στεναγμὸν, ἐψιθύρισε:

— Ὁ Κύριος ἄς ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς πτωχῆς ψυχῆς μου!

Ἐσύχασε πλέον, ἐκεῖνος ὅστις ποτὲ δὲν ἐγνώρισε τὴν ἡσυχίαν.

Καὶ ἡ δόξα ἦλθε ὀλοφυρομένη νὰ ἐκχυθῇ εἰς λυγμοὺς παρὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ συλλογισμένον μέτωπόν του.

Δὲν τὸ ἔκαμε ὅμως ἀμέσως.

Ἡ Ἀμερικὴ ἐχρησιάσθη καιρὸν διὰ νὰ τιμήσῃ τὸν ποιητὴν της, ὅπως, ἡ Ἀγγλία νὰ παραδεχθῇ τὸν Βύρωνα. Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Ἀνθέων», τοῦ «Καζοῦ», ἔσχε τὴν δόξαν νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν συγγραφεὰ τῶν «Περιπετειῶν τοῦ Ἀρθούρου Γαστὸν Πιμι εἰς τὴν Γαλλίαν.» «Ὁρκίζομαι, ἔλεγε, ὁ Κάρολος Βωδελαιρ εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ὅτι θὰ κάμνω κάθε πρωὶ μίαν προσευχὴν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν πατέρα μου, τὴν Μαριέττα, καὶ εἰς τὸν Πόε;»

Ὁ Πόε ἔχει σήμερον ὄχι μόνον τοὺς φίλους του, ἀλλὰ καὶ τοὺς φανατικούς του. Δὲν ἀρκεῖ ποσῶς νὰ τὸν θανμάξῃ τις, πρέπει νὰ τὸν λυπεῖται. Μεταξὺ τοῦ Κόρακα, ὅστις ἐξβάλλει τοὺς πενήθιμους του κρωγμοὺς καὶ τοῦ Μαῦρου Γάτου, ὁ ὁποῖος μισοῦρεῖ ἀγρίως, ἐμφανίζεται ἡ φνσιογνωμία του, μελαγχολικὴ, αἰνιγματώδης, ἀλλὰ συγκινοῦσα καὶ προκαλοῦσα τὴν λύπην καὶ τὴν συμπάθειαν.

Ἡ ἑκατονταετηρίς του ὑπῆρξεν ἡ ἑορτὴ τῆς ἀγωνίας καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ πόνου.

Καὶ ὁ ἴδιος λέγει εἰς ἓν διήγημά του ὑπαντιτόμενος τὸν ἑαυτὸν του:

«Ποῖος θὰ κοίτη τὴν διαγωγὴν σου; Ποῖος θὰ ψέξῃ τὰς ὥρας τῶν ὄραμάτων σου ἢ θὰ προδώσῃ τὰς ἀπασχολίας σου, αἵτινες δὲν ἦσαν παρὰ ἡ ῥοπὴ τῶν αἰωνίων σου ἐνεργειῶν;...» Ἡ αἰωνία ἐνεργεῖα τοῦ Πόε ἐτελείωσεν εἰς ἓνα ὄργγον βασάνων, συνοδευόμενον ἀπὸ μίαν λέξιν ἐλπίδος, ἀλλ' ἔμειναν ἔκτοτε ἀθάνατοι αἱ σιγμαὶ τῶν ὄραμάτων τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου πανικοῦ.

Δάμπρος Γιωργίτης.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΚΟΠΠΕ.

”ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ”

Στηρίζοντας τὸ μέτωπό στὸν ὄμο μου ἀπάνω, Μοῦ λὲς «γιά πάντα». Μὰ γραφτὸ εἶναι νὰ χωριστοῦμε Πρῶτος, ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς δυὸ μὰ μέρα θὰ πεθάνῃ Καὶ θεὰ πάη νὰ ξεπλωθῇ ἀπ' τὴν ἰτιά ἀπὸ κάτω.

Οἱ γεροναῦνες ποῦ γυροῦν νοσταλγικά στὸ μῶλο Πόσες φορὲς δὲν εἶδανε ἐκεῖνη τὴ φρεγάδα Ἀρματωμένη νὰ γυροῦν ἔπο μακρονὰ ταξειδία Κι' ὅμως μὰ μέρα μίσησε καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδαν.

Κάθε ἄνοιξη στὸ σπῆμί μου στὴν σκεπαστὴ ἀπὸ κάτω Τὰ διαβατήρια πουλιὰ χιζῶνε τις φωλιές τους, Μὰ φέτος δὲν ἐφάνησαν τὰ μαῦρα χελιδόνια.

Μ' ὀρκίζεσαι, ἀγάπη μου, παντοτεινὴν ἀγάπη. Λογιάζω ἐγὼ τοὺς μπεμποῦς ποῦ γυρισμὸ δὲν ἔχουν...

Ἡ λέξη πάντα τί ζητᾷ σὲ χεῖλια ποῦ πεθαίνουν;

24 Ἰουνίου 1909.

Ν. Ἀμουργιανός.

ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ

Στὸ φίλο μου Δημητρὸ Μαργαρίτη.

Ἐνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ ἠλιόκαμα ὀλοκλήρης μέρας Ἰουνίου πῆρα μὰ βάρκα, ἄνοιξα τὸ πανί της στὸ ἀγεράκι, ποῦ μὲ τὸ πέσιμο τοῦ σκοταδιοῦ ἄρχισε νὰ σιγοφυσᾷ, καὶ ἔχοντας τὸ χεῖρ στὸ διάκι ἀπολάμβανα τὴν δροσιά. Ἡ θάλασσα μὲ τὸ λαφρὸ τῆς κούνημα μόλις ξεχώριζε ἀπὸ παγωμένη λίμη καὶ λίγοι, ποὺ λίγοι φωσφορισμοὶ στὸ μέρος τῆς πλώρης φανέρονταν ὅτι πήγαινα μπρός.

Πήγαινα πάντα γιὰ τὸ γιὰ τὸ σκοτάδι ἦταν τέτοιο, ποῦ μόλις σ' ἄφηνε νὰ βλέπῃς γύρω σου ἓνα κύκλο μ' ἀκτῖνα δέκα μέτρων. Ὅλα τὰ πῶ πέρα ἦσαν θαμπά, ἀξεχώριστα, στὸν πέπλο τοῦ μυστήριου. Στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια φεγγαβολοῦσαν μὲ χάρι κι' ἦσαν ἀμέτρητα. Τὸ φεγγάρι θάβγαυε κοντὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ξάφνω ἡ πλώρη ἐκοψε τὸ σιγανὸ τῆς μουρμουρητό, τὸ διάκι σὰ νὰ λιποθύμησε στὸ χεῖρ μου καὶ τὸ πανὶ κορεμάστηκε ἄτονο ἀπὸ τὴν ἀντένα. Κατάλαβα πῶς ἔπεσε καὶ τὸ λίγο ἀγεράκι, ποῦ φρουσοῦσε καὶ κεῖ πῶκανα νὰ σηκωθῶ νὰ πάρω στὰ χεῖρια τὰ ζουπιὰ, βλέπω νὰ πιάνον δίπλα στὴ βάρκα, στὸν τελευταῖο τὸν σκαρμὸ κοντὰ, δηλαδὴ κοντὰ μου, δυὸ χεῖρια κι' ἓνα κεφάλι γυναίκειο νὰ βγαίνη μέσ' ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Μαρομάρωσα.

Ἀνὸ μάτια στραφτερὰ μὲ κνιτοῦσαν κατάμματα κι' εἶχαν τέτοια δύναμη, ποῦ θέλοντας καὶ μὴ τὰ κνιτοῦσα. Στὴ θάλασσα πάνω λιγοφανώτανε ἓνα κορμί ἄσπρο, κάτασπρο. Ἀπὸ τὰ μαλλιά ἔσταζαν τὰ νερὰ κι' ἦσαν ἀπλωμένα πάνω σὲ γάιτι ὄρους... τρέλλα.

— Μὴν εἶνε ἡ νεράδα, ποῦ ρωτᾷ γιὰ τὸν Μέγ' Ἀλέξανδρο; σκέφθηκα ἢ καμμιά ἄλλη νεράδα, ποῦ πέρνει τὴ φωνὴ τοῦ φραῶ, ποῦ ξελομαίξει τὸν ναῦτη καὶ σέροντας τον στὴν ἀγκαλιά της τὸν πάει στὰ παλάτια της τὰ κτισμένα στῆς θάλασσας τὸ βυθό, ἀνάμεσα στὰ κοράλια καὶ τὰ σφονγγάρια;

Καὶ ξακολουθοῦσε νὰ μὲ βλέπῃ κατάμματα κι' ἡ βάρκα—ἀνάθεμά σε ἀγέρι—πάντα στὸν τόπο. Καὶ τὸ φεγγάρι, ποῦ νὰ βγῆ ἀκόμα, γιὰ νὰ φέρον μπερὸς στὸ φῶς τον οἱ νεράδες!

Ἐγὼ μαρομαρωμένος ἀπὸ τὸν φόβο φύλαγα τόσσα ὕστερα τὸν χαμὸ μου, χωρὶς τοιμουδιά νὰ βγάλω κι' ἡ

νεράδα με κίτταζε πάντα με τα στραφετερά της μάτια και με χαμόγελο στα χείλη.

“Η ματιά της, το χαμόγελο της άρχισαν να με νικούν. Ο μαρμαρωμένος ως τώρα από φόβο άρχισε να ροιώθω μια φλόγα στην καρδιά, σαν τον πάγο που σιγολιώνει στις άχτινες του ήλιου. Μια επιθυμία άρχισε να με κνειεύη για το παρθένο κι’ αφράιο κορμί της νεράδας, μια δίψα άρχισε να καίη τα χείλη μου για φιλιὰ ξέφρενα κι’ Έλεγα να πέσω να την άγκυλιάσω, γ’ άγκυλιάσω έκείνο το κορμί μ’ άγκυλιάσω του χαμού. Δέ θυμόμουν πια το φόβο μη μιλήσω και μου πάρη τη λαλιά επιθυμούσα να με πάρη στο χρουσταλένιο της παλάτι, όταν στο χέρι μου ζωντάνευε το διάκι, το πανί σιροφούσκωσε κι’ η πλώρη άρχισε το γλυκό της μουρομορφή.”

Δεν κατάλαβα πως ξέφυγαν τα χέρια, που βαστούσαν τη βάρκα, ούτε πως χάθηκε το κεφάλι με τα στραφετερά μάτια και το γελαστό πρόσωπο. Πίσω μου μονάχα άκουσα ένα μακρονό γέλιο, παράξενο γέλιο και τίποτ’ άλλο.

“Η βάρκα ήσυχα-ήσυχα κυλούσε πάνω στη θάλασσα.

Όταν βγήκα έξω το φεγγάρι ήταν κάμποσο ψηλά και με κυτούσε έτσι, που σαν να μου έλεγε: “Εγώ σ’ έσωσα.”

Μα γώ κάτι είχα και μπήκα μέσα στους δρόμους βαρόθυμος και πήρωνα τοίχο-τοίχο στα σκοτεινά, για να μη το βλέπω το φεγγάρι, που μ’ έσωσε.

“Ο άχάριστος!

“Αρτάκη.

“Αργύρης Ν. Κόρακας.

ΜΟΝΟΚΟΝΤΙΛΙΕΣ

ΠΕΡΙ ΟΡΕΞΕΩΣ Ο ΛΟΓΟΣ

Σ’ άρσσει:

Ανοϊν θάτερον. “Η έχεις λόγους να δείξης πως έχεις το ίδιο γούστο με κείνον, που σε ρωτά, η ακολουθείς τον κανόνα «περι όρεξεως ούδεις λόγος» και λίγο σε μέλει αν το γούστό σου συμφωνή με του αντίκρουθού σου. Στην πρώτη περίπτωση δεν έχεις παρά να ψυχολογήσης μια στιγμή τη φροσιγνωμία του φίλου, να μαντέψης το γούστό του και να συμφωνήσης μαζί του, θυσιάζοντας τις περισσότερες φορές το γούστό σου, το όποιο μπορεί και να είναι σύμφωνο με την κοινή γνώμη. “Όσο για τη δεύτερη περίπτωση δεν έχουμε να πούμε περισσότερα. “Απαντάς ναι ή όχι, κατά το γούστό σου και τόσο το καλύτερο αν τύχη να βοεθής σύμφωνος με το φίλο σου. “Αν πάλι συμβή το ενάντιο, το ίδιο σε κάμνει... με τη διαφορά που κάποτε, αν όχι πάντοτε κινδυνεύεις όχι πια να δυσαρεστήσης άπλωσ τον συνομιλητή σου, αλλά να φανής στα μάτια του άμαθής και χυδαίος, αν

ξασφρα έχης την άτυχία να βρίσκησ ένα πράγμα όμορφο ή άσκημο χωρίς να λογαριάζης, χωρίς νάχης είδηση πως μερικά πράγματα είναι όμορφα ή άσκημα κατά συνθήκη. Πάρε παράδειγμα τη μόδα. Θαρρείς πως έχεις το δικαίωμα νάχης δική σου γνώμη για τη μόδα; Το πολν-πολν μπορείς να πής πως δέ σ’ άρέσουν τα φτεινὰ κουρέλια, μα νάσαι βέβαιος πως η γνώμη σου είναι καλή για να σε καταστήση στα μάτια του «κόσμου» άπλοϊκό και χωριάτη. Το ίδιο με τη μουσική, το ίδιο με τη φιλολογία. Πέρασε μια εποχή που οι λογιώτατοι της Εδωόπης φιλοτιμούντανε πως να πρωτοδείξη την πιο μεγάλη άρχαιομάθεια, πως να μεταχειριστή το πιο στυφνό, το πιο μεροδεμένο ύφος, τις πιο πεθαμένες λέξεις, ως που κατάντησαν και μια φορά να μη γράφουν, να μη μιλούν παρά μόνο με άρχαία ρητά! “Ητανε της μόδας βλέπετε, όπως και σήμερα είναι της μόδας να βλέπης τις κυράδες μας να σκοτιώνονται ποιά να φορέση το μεγαλύτερο καπέλλο... ίσως για να σκιάσουν τη γύμνια της περιβολής. Σας άρέσουν βέβαια οι όπερες του Βάγγερ, του Βιζέ, του Γκουνώ, κ. τ. λ. “Αριστουργήματα, ε; Το βέβαιον είναι που οι συνθέτες αυτοί άκουσαν περισσότερες σφουριματιές παρά χειροκροτήματα και μάζωξαν περισσότερα μαξιλλάρια παρά δάφνες, όπως και πολλά έργα έκαμαν θραύση με την εμφάνισή τους και... πέθαναν μαζί μ’ εκείνους, που τα ύποστήριζαν από σνοβισμό ή από συμφέρο.

Τι τα θέλετε κάθε πράγμα εν’ όμορφο ή άσκημο μάλλον με την τύχη του παρά με την αξία του. Εν’ όμορφο επειδή είχε την καλή τύχη να τ’ άρέση ο κ. Τσιπιτώνης και ο κ. Τσιπιτώνης έχει τον κόσμο του, την κλίκα του. Και ο κ. Τσιπιτώνης είναι το Βαγγέλιο της Κλύκας. “Αν όμως ένα πράγμα έχη την κακομοιριά ναρέση στον κ. “Αγαθόπουλο, προτού να το εκτιμήση ο κ. Τσιπιτώνης βάλλου ρήγανη. Δεν έχεις το δικαίωμα, κύριε “Αγαθόπουλε, να προεξοφλής το γούστο του «Κόσμου!»

Οι κλύκες δεν είναι μόνο πολιτικές και φιλολογικές. Και στην επιστήμη άκόμη θα βρήτε κλυκαδόρους, κόμματα, διαφορές, πού να μη βασίζονται πάντοτε ούτε σε κανόνες, ούτε σε λογικές θεωρίες. «Αιτός έφα» και πάει λέοντας. Φτάνει να μπορέση κανείς να επιβληθή μια φορά σ’ έναν κύκλο. “Η ύπεροχή του θ’ άπλωθή και θα γενικευθή για κάμποσο καιρό και θάτονε διής ν’ άποβή ξασφρα μαντείο του γούστου. “Όταν μια πολιτίσσα περάση άπδνα χωριό με λυμένο σκαρπίνι, την άλλη μέρα οι χωριανές θα περπατούν με λυμένα σκαρπίνια. “Όταν η Λενιώ της Βασιλανας επιστρέψη στο χωριό από την πολιτεία, όπου άπόκτησε μερικά λεφτά δουλεύοντας καμαριέρα ή μαγείρισσα, οι χωριανές θάτηνε περιουκλώσουν και θάτηνε φορτωθούν ρωτώντας την για τουτό και για κείνο, που είδε και που δεν είδε κ’ εκείνη θ’ άποκριθή, μάτια μου, σ’ όλα κι’ όσες φορές δεν τηρε βοηθά ή μάθηση, ως εν’ καλά ή φαντασία.

Και την άλλη μέρα θα διαδοθή στο χωριό πως οι πολίτες χωρειούνται στο δρόμο δίνοντας ο ένας στον άλλο μια κλωτσιά στα πισινά. «Τό έλεπε η Λενιώ της Βασιλανας» και... *voilà comme on écrit l’ histoire!*

“Όπως το πρώην δουλικό στο χωριό έτσι κι’ ο κ. Τσιπιτώνης στην πολιτεία. Γι’ αυτό βλέπετε ξασφρα τον κόσμο ν’ αλλάξη γνώμη σ’ ένα κεφάλαιο, χωρίς να πολυσοκίττειται αν ως τα χθές άκόμα η γνώμη αυτή ήτανε δόγμα. Το έλεπε ο κ. Τσιπιτώνης. Σήμερα ξέρομε πως οι πιο όμορφες έξοχες της Πόλης είναι η Πρίγκηπο και ο άνω Βόσπορος. Και όμως δέ θα μās φανή παράδοξο αν ξασφρα άκουστή πως η Λαδόσκαλα και ο Κασίμ-πασάς είναι επίγειοι παράδεισοι. Φτάνει να το φανταστή ο κ. Τσιπιτώνης. Τα κοπέλια του θ’ άναλάβουν την εξάπλωση της ιδέας εξαίροντα την μυροβόλον αυσαν, ητις περιούει την Λαδόσκαλα και τον Κασίμ-πασά. Εν’ αλήθεια πως αυτά τα μέρη θα ήτανε όμορφα αν δεν ήτανε άσκημα, όπως κι’ ο γάιδαρος θα ήτανε το πιο όμορφο ζώο του κόσμου αν δεν ήτανε τόσο άσκημος. Δεν άμφιβάλλω ότι οι κάτοικοι της Λαδόσκαλας, και του Κασίμ-πασά βρίσκουν τα μέρη τους πολν όμορφα από... πατριωτισμό ή *faute de mieux*.

Τις περασμένες, που είχα πάη στην “Αντιγόνη αντίμωσα μια χαριτωμένη μου φιληνάδα—*bonni soit qui mal y pense*—η όποία παραθερίζει έκεί με τους γονείς της. Στην “Αντιγόνη πηγαίνω πολν σπάνια.

—Δεν μπορείτε βέβαια να πητέ πως το νησί μας δεν εν’ όμορφο! μου λέγει ξασφρα.

Τι ν’ άπαντήσης; Μπορείς να κακοκαρδίσης τόρα το κορίτσι; “Επειτα, βλέπεις, με την ερώτηση προεξοφλήσε την γνώμη μου και με ύπαγόρευε την άπάντησιν που χρωστούσα. Μα έλα, διάολε, που ό καθένας έχει φιλότιμο! Εντυχώς δέ χροιάζεται και πολν ξευπνάδα για να εξοικονομήσης τα πράματα σε τέτοιον είδους περιστάσεις. Χωρίς να θέλω έκαμα κ’ εγώ το ρωμαντικό, τον ίππότη για πρώτη φορά στη ζωή μου και ύφόνοντας τη φωνή έλεξα τοιάδε.

—Δεσποινίς, μπορεί κανείς να βρίσκειται στα νησιά των Μακάρων και να σταναχωριέται, όπως και μπορεί να βρίσκειται σ’ ένα ξερονήσι, χωρίς αυτό να τον εμπодίξη να είναι ο πιο εντυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!... Πιστέψτε με, είμαι πολν ενχαριστημένος εδω σήμερα.

Κ’ έτσι την γλυτώσαμε.

“Ηρ. Γ. Πίντζας.

“Αστυνόμος τις συλλαμβάνει καθ’ όδον ένα κλέπτην και τον ερωτά πως ετόλησε τόρα με τον στρατιωτικόν νόμον να κλέψη ένα δακτυλίδιον από τον δεινα χρυσοχόον.

—Δεν το έκλεψα, κύριε αστυνόμe, άτήνητησεν ετοιμότητα ο κλέπτης, ο χρυσοχόος μου είπε πως ένεκα της κακής καταστάσεως της άγοράς μας, θα μου το επώλει δι’ ένα κομμάτι ψωμί. Τότε εγώ του άφησα ένα κομμάτι ψωμί που είχα στην τσέπη μου και πήρα το δακτυλίδι.

Σ’ ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

“Ενα πρωί μυρωμένο ανοιξιάνικο, εβλάστησες έκεί στο άνθόσπαρο περιβόλι της ζωής, λουλουδι μικρό. “Εβλάστησες την ώρα που η γύρω σου φύσις εκοιμάτο άκόμα και τα λουλούδια τα άλλα κλεισμένα στους κάλυκας ύνειούοντο. Λειλό δειλό με τη λευκάδα σου την άγνή, το σύμβολο της άθώας και τρυφερής νυχής σου, άνοιξες, τα μισοκλεισμένα άκόμα πέταλά σου και γύρισες με παρθενική συστολή να διής τον τριγύρω σου κόσμο, τον άγνωστο για σενα ν’ άπλώσης τα φύλλα σου και, να χύσης την άγνή προσηνη μυροδιά σου και να ζήσης και ού με του περιβολιού τα λουλούδια τα άλλα.

Μα ού... λουλουδι μικρό, ήσουν πολν τρυφερό, ήσουν δειλό και άθωο και μόλις το πρώτο τρεμουλιαστό φως της ροδόχρονσης αυγούλας αντίκρουσε την άγνή και ώραία σου θυμ, εού έκλεισες, έκλεισες χωρίς να χαμογιάσης, χωρίς να σε χαϊδεύουν οι άκτινες οι άργυρόχρονοι του ήλιου, χωρίς η προσηνη αυρα να παίξη με τα φύλλα, σου χωρίς η μικρή κόρη να σε θωπεύση με τα άβρα δάχτυλά της και ν’ άκούσης το πρώτο τραγούδι του γλυκού κορδαλου, χωρίς τέλος να σνορπίσης πατού... πατού το πρώτο μου, λουλουδι μικρό, λουλουδι δειλό! λουλουδι παρθένο! Τώρα κλεισμένο... θαμμένο στη γη... άλλου κάπου... στο περιβόλι της αληθινής ζωής... στο περιβόλι το ήλιόλοστο θα βλάστησες... έκεί που όλα τα άνθη έχουνε τη λευκάδα σου... και όλη την άγνή άθωότητά σου. Και θα έρχονται τα όμορφα ξανθά άγγελούδια να σβύνουνε τη δίψα τους με φιλιὰ... και να χαϊδεύουνε τα ντροπαλά σου άθωα φύλλα με τα μάγουλά τους τα βελουδένια. Και ού;... “Έκεί εού, θα μοσχοβολήσ και θα ραντίζης με τη διαμαντοστάλαχη δροσιά σου το περπάτημα εκείνον που σ’ έδωκε την αίώνα ζωή, το γλυκό φως, την τέλεια εύτυχία.

Βασίλειος Μ. “Ηλιάδης.

ΤΡΕΛΛΑ ΦΥΛΛΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΤΩΧΟ ΣΚΑΙΤΙΓΚ

Οι περισσότεροι από τους αναγνώστας μου θα είδαν δεν άμφιβάλλω τους **Ληστιάς**, την κλασικήν όπερέτταν του “Οφελμαχ. Μέσα έκεί ύπάρχουν οι περιήρημοι εκείνοι καραβινιέροι, που σε κάθε κατορθωμα των Ληστιών, έφθαναν πάντοτε άργά.

Τους καραβινιέρους λοιπόν αυτούς μοιάζω εγώ.

Για το Σκαίτιγκ-Ρίγκ εγράφησαν έως τόρα, παρά πολλά. Μερικοί έγραψαν περι αυτού από περιωπής. “Άλλοι πάλιν το εκαντηρίασαν, για να δικαιολογήσουν, φαίνεται, την προσωνυμίαν του «σάπιου» που έδωκαν εις το άθωον αυτό σπόρι. “Εν γένει όλοι οι τε έθειλονται και οι εξ επαγγέλματος συνάδελφοί μου του επετέθησαν έλεεινά.

Και αι επιθέσεις αυτές **εκαρποφόρησαν**, διότι το Σκαίτιγκ-Ρίγκ... επολλαπλασιάσθη: από ένα που ήτο, έγιναν τρία.

Μ’ αυτήν λοιπόν την ευκαιρία, έρχομαι κ’ εγώ τόρα, σαν τον καραβινιέρον του “Οφελμαχ, να ελπώ δυό λόγια για το... συγγνώμη, για τα Σκαίτιγκ-Ρίγκ.

Πτωχό άθωο παιγνίδι! Τι δεν σούψαλαν! Και

γιατί ; . . . Γιατί έχεις την καλωσύνην να διαπλάτῃς, ἐπὶ τὸ πλαστικώτερον, τὰ ἄνω μέρη χαριτωμένων μικρῶν ποδιῶν. Χάρῃς σ' ἐσένα, πολλὰ ἀντιπρόσωποι τοῦ ωραίου φύλου θὰ εὐχωνται ὀλοφύγως νὰ βρέξῃ κάθε μέρα, γὰρ νὰ ἠμποροῦν νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν πλαστικότητα—καὶ ὄχι, ὡς ἄλλοτε, τὴν ἰσχνότητα—τῶν κνημῶν των.

Οἱ ἐχθροὶ σου, καλὸ μου Σκαίτιγκ, σὲ κατηγοροῦν ὅτι πρὸς χάριν σου, πολλὰ γυναικὲς ἔπεσαν . . . Ἄλλὰ μήπως σ' αὐτὸ πταίεις ἐσύ ; Γὰρ τὴν πτώσιν τῆς πταίει πάντοτε ἡ γυναικα. Ποῶς τῆς εἶπε νὰ λοξοδομῇ καὶ νὰ παρεκκλίνῃ τῆς εὐθείας ὁδοῦ . . .

Μὴν ἀπελπίζεται λοιπόν, ἀγαπητό μου, Σκαίτιγκ. Ὅσο σὲ κατηγοροῦν, τόσο περὶ περιζήτητον γίνεσαι. Καὶ θὰ γίνῃς τόσο περιζήτητον, ὅσον ἡ γυναικα ἐκείνη, γὰρ τὴν ὁποίαν, λέγουν, πῶς ἔχει πολλοὺς ἐραστὰς . . .

N. Χάρης.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

« Ἄ, βλέπω καὶ εἶσαι μὲ τὰ ἔσπρα σου σήμερα ! » διεμαρτυρήθη ὁ σιὸρ Πανλάκης. Καὶ πῶς ; Δὲν θυμῆται ποῦ τὸ ἔχουν ἀντέτι, συνήθειο τόρα τόσα χρόνια, νὰ πηγαίνουν μαζί καὶ νὰ γυρίζουν ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα νὰ πίνουν τὸν καφὲ εἰς τῆς Νικολέταινας, τῆς ἀνεμιάς του ; Καὶ γιατί πανατῆ νὰ μὴν πᾶνε φέτος ; Ἄ, ὅλα κ' ὅλα, μὰ τάντετια τοῦ ὁ σιὸρ Πανλάκης δὲν τὰ χαλάει. Τῷχει σὲ κακό. Μπα, μπα ! . . . Ἄλλ' ὁ Γιακουμάκης ἐπέμενε. Ἀντέτια καὶ κολοκύνθια. Ναι, βλέπει δὲν θὰ τοὺς εὐροῖκε ὁ χρόνος ἂν δὲν ἐπήραινεν εἰς τὸν ἑσπερινὸ τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου . . .

« Ἐπειτα οἱ μερὶς ἐκείνης δὲν εἶνε τόσο καλὲς », εἶπε πονηρῶς μειδιῶν ὁ Μαρῆς· « καὶ νὰ σὰς ἰδοῦνε ἐκεῖ γέρονς ἀνθρώπους . . . »

— « Νιράπου, νιράπου ! » τὸν διέκοψεν αὐστηρῶς ὁ Γιακουμάκης. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς εἰσηλθάν εἰς τὸ Φαρμακεῖον, βροντοσυζητοῦντες μᾶλλον ἰταλιστί, δύο ἰατροὶ ἐκ τῶν παλαιῶν ἀνόμοιοι καὶ κατὰ τὴν μορφήν καὶ κατὰ τὴν ἐνδυμασίαν,—παχὺς καὶ ἀτημέλητος ὁ εἰς, ἰσχνὸς καὶ κομψοκίμων ὁ ἄλλος,—καὶ μὴ ἔχοντες κοινὸν παρὰ τὴν λαβὴν, ὁμοίως λευκὴν κοκκαλίτην, τῶν ράβδων των. Μὲ τὴν διαφορὰν πάλιν ὅτι ἡ μὲν ράβδος τοῦ γονδροῦ ἦτο πολὺ λεπτή, ἐν ᾧ τοῦ ἰσχνοῦ ἦτο χονδροειδέτης.

- « Μπυγκιόρο, σινιόροι ! »
- Προσκυνῶ, νετιόροι μου, προσκυνῶμε !
- Τί νέα, νιούνκονε ; Πῶς τάκοῦτε σεις ἐδώθερε τὰ πράμματα ;
- Τὰ ἴδια, νετιόρο μου, ὅπως τάκοῦτε καὶ μέσασθε.
- Πᾶ νὰ πῆ ;
- Πᾶ νὰ πῆ κόμομος χαμένος, τόπος φτωχὸς καὶ κακοροῦζικος, ποῦ βγάγοντας τοῖ τοιποῦρες ποῦ ἤρθαν σήμερα τὴν αὐγὴ, τὰλλα οὐλά εἶμαστε γὰρ πνίξιμο.
- Ἀλήθεια, καμμένη Πανλάκη. Κάτι τοιποῦρες τόσες, ποῦ εἶνε πράγμα γάρο καὶ βίος ἀπὸ δαῦτες. Στὸν Ἄμμο ποῦ πέρασα τόρα, χαλάει ὁ κόμομος.
- Κρίμας ! Νὰ μὴν ἔρθουνε ἀμποροῦντερα. Δὲν τῶξερα ὁ καίμενος καὶ πῆρα κρήας. Θὰ πάρω ὅμως τόρα τόρα καμμία δύο λίτρες γὰρ τὸ βράδν, γὰρ τοὶ κάμοοι γητέε.

—Με ὀσκλη πᾶνε πολὺ ἄμοροφα . . . Για, νὰ κάτω ἔδεσα ποῦ εἶνε ἀπάγκιο. »

Εἰς τὴν γωνίαν πράγματι ὅπου ἐκάθισεν ὁ παχὺς ἰατρός δὲν ἔφθανεν ἐκ τῶν ἄνωθεν ἀνοικτῶν παραθύρων ἡ ὑπόψυχρος πνοὴ τοῦ βορρᾶ, ἡ κατενοδῶσα αἰσιὸς ἐκ Μεσολογίου τὸ πλοιάριον μὲ τοὺς ὠραίους ; χθῆς, τὸ χάσμα τῶν γαστρομάρων. Ἐστάθη ὀρθος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ὁ ἄλλος ὁ ἰσχνός, στηρίζων τὸν ἀγκῶνα ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης καὶ κρούων τὴν ράβδον του συνεχῶς ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ πατώματος. Καὶ ἡ πρωὴν συνομιλία εἰς τὸ Φαρμακεῖον βαθμηδὸν ἐξωροεῖετο, μὴ ἔχουσα τὸ οἰκτεῖον ἐκεῖνο καὶ ἀπόκρυφον τῶν ἐσπερινῶν συνδιαλέξεων, τῶν μυστηριωδῶν καὶ σκανδαλιῶδων ἀνακωνώσεων, ἀλλ' ἀνηχοῦσα εἰς φαιδρῶν τόνον μὲ ἀστεϊότητα καὶ μὲ γέλωτας. Ἡ φαιδρότης καὶ ἡ ποιικιλία ἐπετάθη ὅτι ἤλθε γεμάτος ὄρεξιν ἀπὸ τὴν Λέσχην καὶ ὁ κύριος Μαρκίδας, ἀνήρ μεσηλιεὶς ἀλλὰ μὲ αἴγλην ἀκόμη νεανικὴν, ὁ ὁποῖος ὅταν δὲν εὐρίσκετο εἰς στιγμὰς σπληνὸς κατὰ τὰς ὁποίας ἐπροξένει φρίκην, ἦτο κατὰ τὴν ὁμιολογίαν ὄλον, ὁ πλέον γουστοῦς ἀνθρώπος τῆς χώρας. Ὁμίλησαν περὶ τῶν ἐκλογικῶν—ὁ ἄριστος ὁ ἐπιούσιος—περὶ τῆς φιλαρμονικῆς, ἡ ὁποία ἐκινδύνεε νὰ διαλυθῇ καὶ μετὰ βίας διετρεῖτο ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη μέτροι τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν· περὶ ψαρικῆς ἐν γένει, περὶ τῶν φαντασμάτων τὰ ὁποῖα εἶδεν ἕνας κάποιος εἰς ἕνα κάπιο σάιτι καὶ ἐν γένει περὶ φαντασμάτων καὶ φρεντῶν· καὶ περὶ τῶν ἐξόχων μονολόγων τοὺς ὁποίους ἔκαμνε ἕνας ἄλλος κατὰ τῆς ἐρωμένης του, τῆς καπέλας του, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἀφήσει ἐσχάτως· μὲ ὅλο τὸ μαῦρο χαβιάρι,—(ἕνα κοῦράτο τοῦ λίτρας ἀπὸ τοῦ Γερδύμνου, μία καὶ πενήντα, ἀφεντάδες !)—ποῦ τῆς ἐπήγαυε βράδν παρὰ βράδν . . . Καὶ διεγούρνον ἀνέκδοτα ἐντόπια, παλαιὰ καὶ νέα, τῶν ὁποίων ὁ παχὺς ἰατρός ἦτο ταμειῖον ἀνεξάντητον, καὶ ἀτήγγελαν ποιήματα ἀστεῖα, ἔξ ὧν ὁ Μαρκίδας εἶχε συλλογῆν πλουσίαν, καὶ ἀπεμνημόνευαν στίχους ἐκ τοῦ Χάση, τῆς ἀπὸ ἐκατὸν ἐτῶν δημοφιλῶς κομωδίας τοῦ Γουζέλη. Τὸ νεώτερον ἀνέκδοτον ἦτο τὸ τοῦ Παναοῦ, ὁ ὁποῖος περὶ τοῦ ἀρκετὰ ἰσχνοῦ σειμοῦ τοῦ λαβόντος χώραν πρὸ δύο ἡμερῶν, εἶχεν ἀποφανθῆ δημοσίῃ ὅτι « ἕνα κοῦράτο τοῦ ὄρας ἂν ἐβίασας ἀκόμα, ἀφεντάδες, σάιτι δὲν θὰ ἔμνεσκε μὲς τῆς χώρα ὀλόροθ. » Τὸ ἦκουσεν ἀπὸ μέσα ποῦ τὸ ἔλεγον ὁ ἀγαθὸς ἀνθρώπος καὶ εἶπε καταφέρον τὸν κόπανόν του κινῶν τὴν κεφαλὴν του ἐν μέσῳ γέλωτος γενικοῦ:

« Αὐὴ τί ; δὲν εἶπα καλά ; »

Ἐκ τῶν ἀστείων ποιημάτων, θύελλαν γελῶτων ἐξήγγειρεν ἐν διόστιχον ἐπίγραμμα εἰς Τριζόνι ποῦ δὲν ἐκηλαῖδοῦσε, ποιηθὲν ὑπὸ τινος Μανωλάκη Καισαίτη, ἐξαρχοπούλου ζῶντος τότε ἀκόμη καὶ περιφροῦν διὰ τὸ ἄσπανδον αὐτοῦ μῖσος κατὰ τῶν ἄρθρων καὶ τῶν μορῶν, οὕτως ὥστε τὰ ἰδιορρηθμὰ στιχορρηγμάτων του, κατὰ τὸν Μαρκίδαν, εἶχαν μορφήν τηλεγραφημάτων:

Στερέψω φαί σου,
Φτωχύνῃ κορμί σου !

Τέλος, ἐκ τῶν καλοθυμῆτων στίχων τοῦ Χάση, εἰς τὴν μικρὰν ὁμήγηρον ἐπροξένησαν οἷγος τι ἠδονικόν—ἴσως ἐκ τῆς οὐγκυρίας—οἱ ἐξῆς, ἀναποληθέντες ὑπὸ τοῦ κομψοκίμων ἰατροῦ, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηλθε νάγοράση σαυτονίαν γέρον τις φεσοφόρος μ' ἕνα γαμπῶν πολύθυρον ὡς τὸν τρίβωνα τοῦ Διογένους:

Καλημεροῦδια, ἀδερφέ ! Σήμερα κάνει κρύο
Ἄφρασα τὸ παληόβελο καὶ μ' ἔπιασε τὸ ρίο.
Μοῦ ἐγίνη κρεμιδόφλουντζα καὶ ὀλοῦθε μτάζει ἀέρα,
Πουνέντε, ὄσρια, γαρμπῆ, κόρφο καὶ λεβαντιέρα !

Καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ θύρα τοῦ Φαρμακείου, μὲ δύο τρεῖς, εἰκονογραφημένας ἐτικέτας φαρμακευτῶν, ἀνηρημένας ὀπισθεν τῶν ἑλῶν τῆς, ἠνοίγετο συχνὰ διὰ νάφωρη διδοῦν πότε εἰς ἀγοραστήν, πότε εἰς χωρικὸν ζητοῦντα συμβουλὴν ἰατρικὴν

πότε εἰς ὀδοτόρον, πότε εἰς γείτονα φιλοίκειον, ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ῥάτσας τῶν ἀνθρώπων, ποῦ διημεροῦν εἰς τὰ Φαρμακεία, πότε εἰς ὑπηρετήν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφηνεν ὁ σιὸρ Πανλάκης, τὸν ὁποῖον ἔκαρζαν ἀπὸ τὸ μαγαζί, χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ καταφῆρῃ τὸν Γιακουμάκη διὰ τὴν αὐθαγῆν ἐκδρομὴν, καὶ ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρκίδα εἰς τὸ σάιτι ὁ Παναός, νὰ ἰδῇ μὴ χρειάζεται τιποτα. Ἡ δὲ ἀπάντη γρίλια εἶχεν ἀνοιχθῆ καὶ ἐπρόβαλεν ἐπὶ τέλους νεᾶνς ξανθομάλλα καὶ ὄχρα,—ὄμρις ἡ ὁποία ἠφθαινε ἐξόχως τὸν Μαρῆν καὶ τ' ἔκαμνε νὰ προσποιητῆ προσοχὴν εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν διαλόγους καὶ νὰ γελᾷ ὅταν δὲν ἤρμοζε. Πολλοὶ τῶν εἰσερχομένων ἐλάμβαναν μέρος ἀμέσως· εἰς τὴν συνομιλίαν καὶ παρεμειναν χωρὶς νὰ ἔχουν σκοπὸν ἢ εὐκαιρίαν, ὁσάκις μάλιστα ἐπροκαλοῦντο ὑπὸ τοῦ Μαρκίδα ἢ τῶν ἰατρῶν νὰ ὀμλήσουν. Μεταξὺ αὐτῶν ἀξιοσημείωτος ἦτο εἰς ἀνθρώπος, φρόνιμος μὲν καθ' ὅλα τὰ ἄλλα καὶ ἀγαθός, ἔχων ὅμως τὴν ἐπιμονὴν νὰ βεβαιώρῃ μετὰ σοβαρότητος ὅτι τὸ ξωδιακὸν φῶς, τὸ ἀναφανῆ τῷ 1872, δὲν ἦτο παρὰ ἀπειρία μαγικῶν, ἐκχειρίσασα ἐκ τοῦ Ὁκεανοῦ, ὡς ἐβεβαιώθη αὐτὸς ἐπισκοπήσας τὸ φαινόμενον δι' ἰσχνοῦ τηλεσκοπίου ἀπὸ τοῦ ἔνθους τῆς Ποχάλεως. Τὸν ἔκαμαν νὰ διεγρηθῆ διὰ μακρῶν τὰ πευράματά του, ἐσταύρωσαν δὲ πολὺ καὶ μία γυναικα ἀπὸ τὸν Ἀτ-Γεώρη ποῦ ἤλθε νάγοράση θεωρικὴν καὶ ποῦ εἶχεν εἰς τὸ σάιτι τῆς μίαν Παναγίαν περὶ τῆς ὁποίας ἦτο πολὺ διαδεδομένη ἡ ἐξῆς θαυματουργὸς ἰδιότης: Ὁ θῆλων νὰ ἰδῇ ἂν θὰ τοῦ ἐγίνετο κατὰ ἐπιθυμητόν, δὲν εἶχε παρὰ νὰ θέσῃ ἐν νόμισμα ἐπὶ τοῦ ὑαλίου τῆς ἐκόνος, ἐρωτῶν μὲ τὸν ῥοδν του· καὶ ἂν μὲν τὸ νόμισμα ἔμνεε κολλημένον ἐκεῖ ἢ ἀπάντηος ἦτο καταφατικὴ, ἂν δὲ κατέλιπτεν, ἀρητηκὴ. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ οὕτως ἐπικολώμενα νομίσματα ἦσαν ὅλα εἰς ὄφελος τῆς γυναικός, ἐνοσῆται ὅτι τὸ συμφέρον τῆς ἦτο ὄχι βέβαια νὰ εἶνε καταφατικαὶ τῆς Μοῖρας αἱ ἀπαντήσεις, ὅσον νὰ ἔχη ἡ ὕαλος ἐλικτικὰς τινας καὶ κολλητικὰς ἰδιότητας· καὶ διὰ τοῦτο ἰσχυρίζετο ὁ παχὺς ἰατρός, ἐν ᾧ ἡ γυνὴ διεμαρτυροῦτο σταυροσκοπομένη, ὅτι τὴν θεωρικὴν τὴν ἤθελε « γὰρ νὰ εἰρήρῃ μὲ δαῦτη τὸ γυαλί τοῦ Παρθένου, ποῦ ἂν τὴν στραβώσῃ. »

Οὕτως ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ ἡμέρα ἔβαινε ὁμοία ἀπαρηκτικῶς πρὸς τὰς ἀδελφάς τῆς, καὶ τὰς παρελθούσας καὶ τὰς μελλούσας ὑποθέτομεν. Ἡ διάθεσις ὅμως τοῦ Γιακουμάκη ἐξηκολούθει νὰ εἶνε κακὴ. Ἀποροφημένος ὑπὸ τῶν σκέψεων του καὶ ὑπὸ τῆς ἐργασίας του, τὴν ὁποίαν ἐπεξήτει καὶ ἀφήρει ἐπίτηδες ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μαρῆ, διὰ νὰ ἔχη ἐπασχόλησιν, τοὺς ἄφνε νὰ ὀμλοῦν καὶ νὰ γελῶν, χωρὶς σχεδὸν νὰ προσφῆρῃ λέξιν. Ἡ ἀποχὴ αὕτη καὶ ἡ θυσθυμία τοῦ συνήθως τόσο φιλολάλου καὶ φαιδροῦ γέροντος, ἔκαμναν ἐντύπων εἰς τοὺς παρενοχλούμενους, οἱ ὁποῖοι ἀπέτειναν συγχαῖς ἐρωτήσεις καὶ ἐζήτουν ἀνήσυχον πληροφορίας.

« Γιατί λοιπὸν εἶτε σκουτοφλιόμενος σήμερα, σιὸρ Γιακουμάκη ; »

Ἄλλ' ὁ Μαρκίδας, ὁ ὁποῖος κατὰ εἶχε μυρισθῆ καὶ κατὰ εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ τὰς οἰκογενειακὰς ἀνωμαλίας τοῦ βοηθοῦ του, ἐνευσεν εἰς τοὺς ἄλλους κορφὰ νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν. Ἐκ τῶν νευμάτων αὐτῶν, τῶν μεστῶν οἴκιου καὶ παρακλήσεως, ἐπετεινετο ἡ περιέργεια ἀλλ' ἀφίνετο ἡσυχος ὁ Γιακουμάκης. Ὅσάκις δὲν εἶχεν ἀγοραστήν, ἄφνε τὴν τράπεζαν, καὶ διασχίζων μὲ τάνοικτά του βήματα τὸ πάτωμα ἤρχετο καὶ ἐσταμάτα παρὰ τὴν θύραν, βλέπων ἔξω.

Εἰς μίαν τῶν ἐπισκοπίσεων τούτων τῆς ὁδοῦ, εἶδε διερχόμενον τὸν Τῶνην Τακαδέλον,—ὁ νέος περιεπάτει βραδέως καὶ δὲν ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ εἰσέλθῃ ἀκόμη,—τῷ ἔκρουσε δὲ ἀμέσως διὰ τῶν δακτύλων τὸ ὑαλίον τῆς θύρας.

« Ὡ ! » ἔκαμε στραφείς πρὸς τὸν κρότον ὁ Τῶνης καὶ ἔσπευσεν εἰς τὸ Φαρμακεῖον ὅπου ἔγνε δεκτός μετὰ μεγάλων ἐνδείξεων φιλίας καὶ ἀγάπης. Καὶ πῶς ὄχι ; Ὁ παχὺς ἰατρός ἦτο ἐξάδελφός του, ὁ κ. Μαρκίδας φίλος τῶν οἰκογενειακῶν ἐκ τῶν στενωπῶν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐκτὸς τοῦ λούρη Παναοῦ, ὁ ὁποῖος εἶλεπε, γνῶρι-

μοι καὶ λοιπαδιοῖ. Ὁ ἰσχνὸς ἰατρός, ὁ ὁποῖος ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ διὰ δύο-τρεῖς ἐπισκέψεις ποδεῖζεν ἀκόμη εἰς τὴν γειτονείαν, τῷ ἔκαμε τὸ ἐξῆς φιλοφρόνημα:

« Πρόσεξε, σιὸρ Τῶνη μὴν κτυπήσῃς στὸ πατερό καὶ μὰς τὸ σπάσης ! »

Ἰδὼν δὲ τὸ χαριέστατον μειδίωμα, τὸ ἀσφαλές, δι' οὗ ὁ νέος ὑπεδέχθη τὸ σκῶμμα, ὁ ἰατρός ἐστοάφη πρὸς τὸν Γιακουμάκη καὶ τῷ εἶπε σιγὰ, ἀλλ' ὥστε νὰκουσθῇ:

« Τὰ τί μᾶροσει ἐτούτος ὁ νέος ! σὲ οὐλά του, μὰ σὲ οὐλά του ! »

— Καὶ πῶς λοιπὸν ἀπὸ τοὶ γειτονιές μας τέτοιαν ὥρα ; ἠρώτησεν ἔπειτα ὁ κ. Μαρκίδας. « Μὴ σ' ἔστειλε ὁ πατέρας σου γὰρ ψήφους ; »

— Ὅχι, ἀδερφέ ! ἀπήρησεν ὁ Τῶνης γελῶν, ἂν καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκην ὄρκων διὰ νὰ τὸν πιστεύσουν. « Ἐτοὶ βγγῆκα νὰ πάρω κομμάτι λιακάδα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω γύλισα ἴσα μ' ἔδω. »

— Ὡραία μέρα, ἀλήθεια καὶ ὅσπερα ἀπὸ τὸ κακὸ τὸ ψευτοβράδννο ; »

Ὁ Γιακουμάκης ἠγονεσε τὸν μικρὸν αὐτὸν διάλογον μετ' ἀγωνίας. Ἄ, τόρα, τόγ' ἀμέσως ἔκρουσε νὰ τῷ ὀμλήσῃ . . . Μὴ ὑποπιτεύον ὅτι ἐγγώριζε τίποτε ὁ νέος ἀπὸ τὰ διατρέξαντα, οὐδὲ δυνάμενον νὰ ἐννοήσῃ τὸν σκοπὸν τῆς ἀσκόπου του περιπλανήσεως, ἐσυλλογίσθη ὅτι τὴν προῖαν ἐκείνην ποῦ βγγῆκε. ἔτοι νὰ πάρῃ λίγη λιακάδα, φρεσκίαν ἦτο νὰ ἔκαμνε καὶ καμμίαν ἐπίσκεψιν ἀπὸ τὰς συνειδησίμας ὡς τὸ σάιτι, χωρὶς ἄλλο . . . Τὸ δύσκολον αὐτὸ κίνημα ἔπροεπ ἀφέντικως νὰ τὸ ἀποτρέψῃ ὁ καλλίτερος δὲ τρόπος ἦτο ὁ εὐθὺς καὶ ἀπροσποίητος, τὸν ὁποῖον ἐξ ἀρχῆς εἶχε κατὰ νοῦν. Ἐῖρε τὴν εὐκαιρίαν, ἐπληροῖσε τὸν Τῶνην καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν ἀβρότητα:

« Νὰ μοῦ κάμῃς τὴ χάρι, πρὶν φύγῃς, νὰ σοῦ πῶ ἕνα λόγῳ ποῦ εἶνε χρεία. »

— Μετὰ χαρᾶς σου ἀπήρησεν ὁ νέος, προσποιούμενος μεγάλην ἀταραξίαν, ἀλλ' ὄχι ἐντελῶς ἀσυγκλήτους. « Ἀμέσως, μάλιστα, ἂν ἀγαπᾷς. »

Ἐσημον ἦτο τὸ μικρὸν ἐροστοσίσιον ὅπου εἰσηλθάν. Ἀπέκειτο χαμαὶ τὸ ὑπεριεγέθες ἰγδίον καὶ τὸ μικρὸν σκαμνίον ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐκάθητο ὁ Παναός, ἐκεῖ πλησίον τοῦ παραθύρου μὲ τὰς ἀδηρᾶς κινγκιδίας. μεθ' ὧν ἐφαίνοντο ὡς συμπλεκόμενοι οἱ γυμνοφύλλοι κλώνοι σκεπῆς, φρενεμένης εἰς τὴν αὐλήν. Ἐπὶ εὐρείας τραπέζης εὐροῖκοντο οὐσσοῦρεμένα ἐν ἀταξίᾳ φιάλαι ποικικόσχημοι καὶ ποικιλόχρωμοι, ἰγδία ὑάλινα μικρά, ποτήρια ἄπλυτα καὶ σολήρες σπασμένοι. Ἐκ τοῦ σωροῦ δὲ τούτων τῶν ἀγγείων μὲ τὰ καθιζήτημα τῶν φαρμάκων, ἀνεδίδετο ἡ ὀσμὴ τοῦ φανικοῦ ὀξέως βαρεῖα, πτωματώδης, πληροῦσα τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ βραδέως βιβρωσκομένη ὑπὸ τῆς πνεῦσ, ἡ ὁποία ἔκαμε εἰς τὴν μυρσοσκοπικὴν ἔοτιαν. Καρεῖς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς μοναδικῆς ἔδρας, τῆς εὐροσκομένης ἐκεῖ. Ὁ Τῶνης ἐστορήχθη ἀμείλως ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ παραθύρου, πατήσας τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ σκαμνίου τοῦ Παναοῦ· ἐν ᾧ ὁ Γιακουμάκης ἐποποθετήθη ἐπὶ τῆς γωνίας τῆς τραπέζης, οὐρας καὶ ἐμπλέξας μεταξὺ τῶν ποδῶν του τὴν ἔδραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐστορήξεν τὰς χεῖρας.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἔχανεν τὸ θάρρος του. Ἐκαμνε ἐν προοίμιον μεσιτὸν κολακειῶν πρὸς τὸν νέον καὶ πρὸς τὴν οἰκογενείαν του, ἐνῶ ὁ Τῶνης ὑφίστατο μειδιῶν τὴν ρητορικὴν καὶ περιμεινὸν τὸ ἀνυπόφρεκτον ἀλλά. Ἐπὶ τέλους ὁ Γιακουμάκης ἔδωκεν εἰς τὸ ἀπὸχρον πρόσωπόν του περιύλητον ἔκφρασιν καὶ τὸ ἐξεστόμισεν: Ἄλλὰ . . . ὁ κόμομος εἶνε κακός ! Καὶ ἐπηκολούθησε μακρὸς φιλικτικὸς κατὰ τοῦ κόμομου, τοῦ φαθίου καὶ τοῦ πονηροῦ, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ, ποῦ τὸ τόσο τὸ κάνει τόσο, ποῦ παρεξηγεῖ αἰωνίως καὶ σοφίζεται, ποῦ δὲν πιστεύει οὔτε εἰς φιλίαν, οὔτε εἰς ἀρετήν, ποῦ δηλητηριάζει καὶ θανατοῖνε ὑπόληφεις μὲ τὴ γλώσσάν του, καὶ τὴν ἰδιοτροπία τοῦ ὁποῖου ὀλοι, καὶ μάλιστα ὁποῖος ἔχει θηλυκὸ παιδί, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κλίνουν ὡς δούλοι, — σοὶ Κύριε ! — ἂν θῆλων νὰ ἔχουν ἡσυχὸ τὸ κεφάλι τους

καὶ τὸ σπίτι τους . . . Ὁ Τόνης καὶ εἰς αὐτὰ δὲν εἶχε καμμία ἀντίρρηση, καὶ αὐτὸν διαρκῶς καὶ ἐπισκεύδων διὰ τῆς οικίας του τὸ συμπέλασμα. Ἦλθε τέλος πάντων καὶ αὐτό, Ὁ γέρον ὀπίσθη μὲ ὄσην γλυκύτητα εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του, — τοῦτο ὡς πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν, — καὶ δίδων εἰς τὴν φωνὴν του τόνον συμπαθῆ, ὡς ἀνθρώπου ζητούντος ἐλεημοσύνην, τοῦ ἐξήγησε, μία βολὰ πού ὁ κόμοις ἄρχισε νὰ παραλέη πού ἔβλεπε νὰ πηγαίη στο σπίτι του, νὰ μὴν τὸ κἀνῃ τόσῳ συχνά, — καὶ αὐτὸ τῷ τόσῳ συχνὰ ἐσήμαιεν ποτέ, — αὐτὴν τὴν τιμὴν.

« Ὅχι βέβαια γιὰ πάντα » ἐπρόθεσον ἐν ᾧ ἀνοίξε τὸ στόμα του ὁ νέος νάπαντήσῃ κατακόκκινος. « Θάῳθῃ καιρός, καὶ ἐλαίῳ γήγγορα, πού θὰ οἰκονομήσω μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀδύνατο μέρος, καὶ τότενες ἔρχου, κόντε μου, μακάρι κάθε μέρα !

— Πολὺ σωστά, ἔχεις δίκην μεγάλη. Ἀλλὰ . . . θέλω νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ σοῦ μιλῶ καὶ ἐγὼ εἶμι παστορικά καὶ ἀληθινά, ὅπως μοῦ μίλησες καὶ τοῦ λόγον σου. »

Καὶ ἔδοκε μὲν τὴν ἀδειαν ὁ Γιακουμάκης, ἀλλ' ὄχι χωρὶς κἀποίαν ἐκκληξίν. Τὶ ἐσήμαιεν ἐκεῖνο τὸ ἀλλὰ ; Εἶχε λοιπὸν τὴν ιδέαν νὰ μὴν ὑπακούσῃ ; . . . Περὶ τοῦ νέου ὅμως τοῦτον ὄλιγον ἐφρόντισεν ὁ Τόνης, ἀρχίσας τώρα καὶ αὐτὸς τὴν ὁμιλίαν τὴν μακράν, ὡς τὴν εἶχε προσχεδιάσει. Καὶ αὐτὸς κἀτι εἶχε ἀκούσει, — τῷ εἶπε, — περὶ τῶν φλυαριῶν τοῦ κακοῦ κόμοιου καὶ διὰ τοῦτο, χωρὶς νὰ τοῦ τὸ ἔλεγε, δὲν εἶχε πλέον σκοπιὴν νὰ νέβῃ τὴν σκῆλα τοῦ σπιτιοῦ του. Ἀλλὰ δὲν ἐπαρόκειτο τότε περὶ αὐτοῦ. Ἦτο ζήτημα λυμένον προσωποῶς καὶ τὸ ὅποιον θὰ ἐκαυνοῦντο ὀριστικῶς μετ' ὀλίγας ἡμέρας. Τὸ σπουδαῖον ἦτο, ὅτι ἀπ' οὗ πρῶτον καὶ κύριον ἀγαποῦσε τὴν Μαργαρίταν, — καὶ ἐκοκκίνισε πολὺ περισσότερο ὅταν ἐπαρόφερε τὸ ὄνομά της, — ἀπ' οὗ ἔπειτα ἔγενεν αἰτία χωρὶς νὰ θέλῃ νάκουσῇ τὸ κορίτσι, καὶ ἀπ' οὗ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐξετίμα καὶ ἐσέβητο τὸ σπίτι τοῦ Στέφ. φα ὅση καὶ τὸ ἰδικόν του, ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ ζητήσῃ εἰς γάμον τὴν ἐγγονὴν του, πρῶγμα τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦσε πολὺ αὐτὸς καὶ ἴσως-ἴσως, δὲν ἤξευρον, καὶ ἐκεῖνὸ τὸ ἴδιον . . . Τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν, λέγει, τὴν εἶχε κάμει πρὸ πολλοῦ καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ τοῦ τὴν ἀνακοινώσῃ εἰς ὄψωρ καὶ τότεν καταλληλότερον ἀλλ' ἀπ' οὗ ἦλθεν εἶμι τὸ πρῶγμα, τὶ τώρα τὶ τώρα-τόρα, πού λέει καὶ ἡ παροιμία. Ἔχει λοιπὸν τὴν εὐχαρίστησιν, ἂν θέλων καὶ ἐπὶ σπῆτι, νὰ δεχθῇ τὴν προτάσιν του ;

(ἀκολοῦθε)

ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΟΕΥΣΤΡΩΝ

Ὅλα τὰ records εἶναι ἐφήμερα. Τὸ ἴδιον βεβαίως θὰ συμβῆ καὶ διὰ μετὰ τὸ ὅποιον κατέχει, τὸ Metropolitan Life Tower⁴ οἰκοδομὴ ὕψους 213 μέτρων, εἰς τὸ κέντρον τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἀγγέλεται ὅτι ἐτελειώσε τὸ σχεδιάγραμμα ἐνὸς ἄλλου κτιρίου ὕψους 1000 ποδῶν, ἧτοι ὑπερβαίνοντος κατὰ 4 μέτρα τὸν πύργον Eiffel.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ Metropolitan Life Tower, θεωρεῖται σήμερον ὡς ἡ ὑψηλότερα οἰκία πού ὑπάρχει. Ὑπερέχει κατὰ 10 μέτρα τοὺς πλησιεστέρους λόφους τῆς Ν. Ὑόρκης, αἱ δὲ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου φωτίζουσι τὴν κορυφὴν του καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἀπέσαντος πῆλις βυθίζεται εἰς τὸ σκότος. Τὸ κτίριον οἰκοδομώμενον ἀπὸ γᾶλυθα καὶ μάρμαρον θὰ στοιχίσῃ 50,000,000 μετὰ τὴν ἀποπεράτωσίν του. Θὰ ἔχη 60 πατώματα ἐκ τῶν ὁποίων 51 θὰ χρησιμοποιῶσιν δι' ἐγκατάστασιν γραφείων, 9 δὲ ὡς λέσχαι, αἰθουσαι συναθροίσεων, ἑταιρείαι κ.τ.λ. Ὀλόκληρον τὸ βάρος τοῦ Κυκλωπείου ἀκινήτου, ἡ σύλληψις τοῦ ὁποίου, σ. μειώσατε, ὅτι ὑφείλεται εἰς τὸν ἀ-

χιτέκτονα Lebrun Γαλλικῆς καταγωγῆς, θὰ ζυγίσῃ 43,613 τόννους συμπεριλαμβανομένου ἐν τῷ φοβερῷ τούτῳ ἀριθμῷ καὶ τοῦ βάρους τῶν ἐπίπλων καὶ τῶν χιλιῶδων τ.ῷ κόσμου, ὁ ὁποῖος θὰ τὸ κατοικήσῃ. Μία τῶν σπουδαιοτέρων ἐνασχολήσεων τῶν οἰκοδόμων θὰ εἶναι καὶ ἡ ἐξασφάλις τῶν συγκοινωνιῶν μεταξὺ τῶν διαφόρων τμημάτων τῆς ἐναερίου πόλεως.

Θὰ ἐξυπηρετῆται ὑπὸ δώδεκα ἀνελευστηρίων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχωσιν ὅλοι ὡς ἀρετηρίαν τὸ ἰσόγειον καὶ ὡς τέρμα τὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ὕψους. Οἱ βραδύτεροι θὰ ἀνέρχονται μὲ ταχύτητα 135 μέτρων εἰς τὸ λεπτόν. Ἡ ταχύτες τῶν express elevators δι.τ.λ. τῶν ταγέων ἀνελευστηρίων θὰ εἶναι 213 μέτρα εἰς τὸ λεπτόν. Μ' ἄλλα λόγια οἱ ἐπισκέπται θὰ χρειασθῶσιν ἐν λεπτόν διὰ τὸ ἀνεβοκατέβασμα τῶν 60 πατωμάτων.

ΟΙ ΓΑΙΑΘΡΑΚΕΣ

Τὸ ζήτημα τῆς σχετικῶς προσεγγύς ἐξαντλήσεως τῶν γαιανθρακωρυχείων πολὺ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ. Αἱ Ἠνωμένα πολιτεῖαι παράγαγον τὸ 1907 395 ἑκατομμύρια τόννους γαιάνθρακος καὶ 85 ἑκατομ. τόννους ἀνθρακίτου. Ὑπολογίζεται ὅτι τὰ κοιτάσματα τοῦ γαιάνθρακος θὰ ἐξαντληθῶσιν κατὰ τὸ ἔτος 2150.

Συμφωνῶς ὅμως μὲ μίαν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Ἐθνικῆς συντηρήσεως» ὁ λευκὸς γαιάνθραξ δύναται νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ὅλας τὰς ἀνάγκας τοῦ Κράτους. Καί πράγματι τώρα αἱ Ἠνωμένα πολιτεῖαι χρησιμοποιοῦσιν 2,250,000 ἵππων ἐνέργειαν ὑδραυλικὴν καὶ αὐτὴ ἐκτός τῆς δυνάμεως τῆς παραγομένης ἐκ τῆς πτώσεως τῶν ὑδάτων, ἡ ὁποία δὲ ἀνήκουσα εἰς τὸ Κράτος δὲν ἐχρησιμοποιήθη ἀκόμη. Ὑπολογίζεται δὲ εἰς δύναμιν 1500000 ἵππων. Ὑπάρχουσι ἐπίσης καὶ ἄλλα πηγὰ δύναμειν νὰ προσφοδοτήσῃ τὸν τόπον εἰς δύναμιν καὶ φῶς. Δύνανται λοιπὸν αἱ Ἠνωμένα πολιτεῖαι νὰ ἀτενίσουν ἡσύχως εἰς τὸ μέλλον. Διὰ τὴν Ἀγγλίαν ὅμως τὸ πρῶγμα διαφέρει πολὺ. Ὁ σίρ Ramsay μὲ τὴν χαρακτηρισίσει αὐτὸν ἀβεντιαν ὑπενθυμίζει εἰς τοὺς συμπολίτας του, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζουσι ἐπὶ ἄλλων πηγῶν ἐκτός τοῦ γαιάνθρακος.

Ἡ Ἀγγλία εἶναι πολὺ πτωχὴ εἰς λευκὸν ἄνθρακα. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὰς μηχανὰς αἱ ὁποῖαι κινοῦνται δι' ἡλιακῆς θερμότητος, ἡμποροῦν νὰ δώσωσι κἀποια ἀποτελέσματα εἰς πολὺ θερμὰς χώρας. Προκειμένου ὅμως περὶ Μ. Βρετανίας, οὔτε λόγος πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐπὶ τέλους ὁ σίρ Ramsay τολμᾷ νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ κατασκάψουσι φρέατα βάθους 13—14 χιλιομέτρων πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς ἐσωτερικῆς θερμότητος τῆς γῆνινης σφαίρας. Ἀλλὰ τοῦτο, ἐπιλέγει, ἀπαιτεῖ καὶ χρόνον μακρὸν καὶ χρῆμα πολὺ. Μετὰ τὸν τολμηρὸν αὐτὸν ὑπολογισμὸν τοῦ ἄκρως δυνατοῦ νὰ γίνῃ, ὁ σοφὸς Ἀγγλος συμπεραίνει ὅτι ἡ Ἀγγλία πρέπει νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς γαιάνθρακος. Μ' ἄλλα λόγια, θὰ ἔκαμνε καλὰ νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἐξαγωγήν.

δ: χ.

Μάνθος. Τάκλειρα !

Γιαννούλα. Τί εἶπες Μάνθο ; Δυστυχία μας ! ὡς τώρα ἤμασταν φτωχοί, ἀλλὰ τίμοι, τώρα ἔχασαμε καὶ τὴν τιμὴν μας !

Μάνθος. Ἡ ἀνάγκη μᾶκαμε.

Γιαννούλα. Ἀπὸ πού τάκλειφες ;

Μάνθος. Ἀπὸ τὸ φουῖνο.

Γιαννούλα. Εἶναι ἀμάοτημα μεγάλο καὶ θὰ μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός.

Μάνθος. Τὸ νομίζεις μεγάλο ;

Γιαννούλα. Ναί, πολὺ μεγάλο καὶ πρέπει νὰ πᾶς νὰ ζητήσῃς συγχώρησι ἀπὸ τὸν φούροναρ καὶ νὰ τοῦ πῆς πῶς θὰ ἐργαστοῦμε νὰ τὰ πληρώσωμε. Πήγαινε.

Μάνθος. Τώρα ;

Γιαννούλα. Ναί, τώρα.

Μάνθος. Εἶναι σκοτάδι πίσσα ὄξω καὶ κάνει καὶ κρύο.

Γιαννούλα. Ὅχι, πρέπει νὰ πᾶς. (Ὁ Μάνθος πηγαίνει πρὸς τὴν θύραν καὶ μόλις τὴν μανοίξῃ τὴν κλείει πάλιν καὶ γρυίζει μὲ τρομάρα).

Γιαννούλα. Γιατί γρύισες πάλι ;

Μάνθος. Κἀποιοι φυλάγει ἀπ' ἔξω.

τὴν πείνα δὲν μᾶς ἔβλεπε. Τώρα ἔχουμε χρήματα καὶ δὲν ἔχουμε τὴν ἀνάγκην κανενός. (Μειρᾷ τὰ χρήματα). Εἶναι ἐδῶ δύο χιλιάδες φράγκα δύο πεντακοσάρικα καὶ δέκα ἑκατοστάρικα, πάντα καὶ κρύψεται.

Γιαννούλα. Ἐγὼ νὰ πιάσω αὐτὰ στὰ χέρια μου ; φύγε κακοῦργε, φύγε ἀπὸ μπρός μου ἤμασταν φτωχοί, ἀλλὰ τίμοι, τώρα δὲν μᾶς ἀπομεινα τίποτε πειά, φύγε !

Μάνθος. Σ.σ.σ. Μὴ φωνάζῃς.

Γιαννούλα. (Φωνάζουσα περισσότερο). Φύγε, εἶπα, φύγε γρήγορα ἀπ' ἐμπρός μου, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω μὲ τὰ αἶματα τοῦ σκοτωμένου.

Μάνθος. Γιαννούλα !

Γιαννούλα. Φύγε σοῦ εἶπα γρήγορα ἀπ' ἐδῶ, φονιά !

Μάνθος. Μοῦπες νὰ κάμω ὅτι μπορέσω γιὰ νὰ βροῦ ψωμί.

Γιαννούλα. Ὅχι καὶ νὰ σκοτώσῃς ἄνθρωπο !

Μάνθος. Ἡ ἀελλισία μᾶκαμε.

Γιαννούλα. Φύγε, φύγε ἀπὸ τὸ σπίτι, δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω πειά, ἀναστατώθηκα νὰ νευρά μου.

ψάθα καὶ ἀρχίζουσι νὰ τρώνε μὲ λαίμαργία. Ὁ Μάνθος ὅμως προσποιεῖται ὅτι τρώγει, ἀλλὰ δὲν τρώγει. Εἶναι ἀνήσυχος καὶ κνττάζει δεξιὰ, ζεσθὰ φοβισμένος).

Μάνθος. (Ἀφηγκροζόμενος.) Χτυπάει ἡ πόρτα ;

Γιαννούλα. Σοῦ φαίνεται.

Μάνθος. Χτυπάει ἡ πόρτα, σοῦ λέγω.

Γιαννούλα. Εἶν' ὁ ἀγέρας. (Ὁ Μάνθος σηκώνεται, ἀνοίγει τὴν πόρτα μὲ φόβο, βλέπει ὅτι δὲν εἶναι κανένας καὶ ξανακλείεται.)

Μάνθος. Δὲν εἶδα τίποτε.

Γιαννούλα. Δὲν στῶπα γῶ ; (Ὁ Μάνθος ἀρχίζει νὰ ξανατρῶγῃ, σὲ λίγο ὅμως ξαφνίζεται καὶ πάλι καὶ κνττάει γύρω του φοβισμένα).

Γιαννούλα. Τί εἶναι ;

Μάνθος. Ποιὸς μπήκε μέσα ;

Γιαννούλα. Ἀπὸ πού μπήκε ; ἡ πόρτα εἶναι κλεισμένη.

Μάνθος. Ἀπ' τὸ σπασμένο παράθυρο.

Γιαννούλα. Κανένας ! κανένας !

Μάνθος. Μὰ κάποιοι μπήκε.

Γιαννούλα. Σὲ καλό σου. Ποιὸς θὰ μπῆ ἀπ'

Γιαννούλα. (Ἀνοίγουσα τὴν θύραν). Νά δὲν εἶναι κανένας. Πήγαινε.

Μάνθος. (Τρέμων). Φοβοῦμαι ! κλείσε !

Γιαννούλα. (Κλείουσα). Τί ἔπαθες, Μάνθο ἀπόψε καὶ φοβάσαι ἔτσι ; γιατί τρέμεις ! Σὰν κἀτι ἔχεις. (Παρατηροῦσα προσεκτικὰ τὸ μανίκι τοῦ ρούχου του). Τί αἶματα εἶν' αὐτὰ, Μάνθο ;

Μάνθος. (Τρέμων ὀλόκληρος). Ποῦ εἶναι τὰ αἶματα ;

Γιαννούλα. Νά, στὸ μανίκι σου.

Μάνθος. Εἶχα πᾶει στὸ χασάπικο.

Γιαννούλα. (Κνττάζουσα αὐτὸν προσεχτικὰ εἰς τὸ πρόσωπο). Ἀ ! καὶ στὸ πρόσωπο αἶματα !

Μάνθος. Ἐχω στὸ πρόσωπο ;

Γιαννούλα. Ναί, σπῖθες, σπῖθες !

Μάνθος. (Σκουπίζων τὸ πρόσωπο). Ἔτσι σοῦ φαίνεται.

Γιαννούλα. Ἔτσι μοῦ φαίνεται ; Γιατί ἔγινες σὰν τὸ θιάφι. Γιατί τρέμεις ἔτσι ;

Μάνθος. (Μὲ ὀργή). Ἄφσεμε ἡσυχο.

Γιαννούλα. (Πιάουσα αὐτὸν ἀπὸ τὸ μπράτσο). Πές μου τί ἔκαμες ;

τὸ τζάμι; (Ὁ Μάνθος σηκώνεται κοιτάζει ὅλες τὲς κώχες τοῦ δωματίου καὶ ξανακάθεται ἀνήσυχος).

Μάνθος. Παραῖξενο πρᾶμα!

Γιαννούλα. Τί ἔπαθες ἀπόψε; μήπως εἶσαι ἠσυχωμένος; Σὲ καλό σου! Ὁ Μάνθος ἀρχίζει νὰ ξανατρώγῃ, ἀλλὰ δὲν περνάει πολλή ὥρα καὶ ξεπετιέται ὀρθὸς καὶ ἄγριος).

Μάνθος. Ποῖος μᾶγγιξε;

Γιαννούλα. (Σηκωνωμένη ἀνήσυχη). Κανένας ποῖος θὰ σὲ γκίξῃ; (Τὸν κοιτάζει στὰ μάτια). Τί ἔπαθες Μάνθο; Τὰ μάτια σου βγάζουν φωτιές!

Μάνθος. Νομίζεις.

Γιαννούλα. (Φοβισμένα). Τί ἔχεις Μάνθο Πές μου γιατί εἶσαι τόσο ἀγριος;

Μάνθος. (Γυρίζων τὸ πρόσωπον ν' ἀποφύγῃ τὰ μάτια της). Σοῦ φαίνεται.

Γιαννούλα. Μάνθο, κότταξέ με στὰ μάτια;

Μάνθος. (Κοιτάζων ἀπὸ τὴν μεθυσμένην). Ὅριστε!

Γιαννούλα. Μάνθο, δὲν σὲ βλέπω καλά, γὰτι μοῦ κρύβεις. Ποῦ τὰ βροῖχες τὰ ψωμιά καὶ τὸ κρέας;

Μάνθος. Μοῦ τὰ ὄωκ' ἕνας πλούσιος, σοῦ εἶπα.

Γιαννούλα. Οἱ πλούσιοι δὲν δίνουν τέτοια πράματα.

Μάνθος. Τοῦ εἶπα πὼς πεθαίνουμε ἀπ' τὴν πείνα.

Γιαννούλα. Μάνθο, λές ψέματα, γιατί τρέμεις; **Μάνθος.** (Προσποιούμενος τὸν ἀπάραχο). Δὲν τρέμω.

Γιαννούλα. Μάνθο, τρέμεις.

Μάνθος. Ποῦ λοιπὸν τὰ βροῖχα;

Γιαννούλα. Τᾶκλειψες!

Μάνθος. (Ἀναπηδῶν). Ἄ!

Γιαννούλα. Τᾶκλειψες! τᾶκλειψες!

Μάνθος. Πιστεύεις, νὰ τᾶκλειψα;

Γιαννούλα. Ναί, τὸ πιστεύω.

Μάνθος. (Μὲ ταραχή). Ποιὸς εἶναι στὴν πόρτα;

Γιαννούλα. (Ἀνοίγουσα τὴν πόρτα καὶ κοιτάζουσα). Κανένας δὲν εἶναι. Πές μου δὲν τᾶκλειψες;

Μάνθος. Φαίνομαι ὅτι τᾶκλειψα;

Γιαννούλα. Φαίνεσαι! φαίνεσαι!

Μάνθος. Ἄφσενε λέγω.

Γιαννούλα. (Παρατηροῦσα αὐτὸν στὰ μάτια καὶ μὲ δυνατὴ φωνή). Ποῖον σκότωσες, Μάνθο;

Μάνθος. Ἄ! (Κλωνιζόμενος). μὴ φωνάζεις! μὴ φωνάζεις!

Γιαννούλα. (Κινοῦσα τὸ χέρι του καὶ μὲ πειὸ δυνατὴ φωνή). Ποῖον σκότωσες, λέγε μου;

Μάνθος. (Ἐν παραζάλλῃ). Χτυποῦν τὴν πόρτα, κρύψε με, κρύψε με!

Γιαννούλα. Κανείς δὲ χτυπᾷ. Ποῖον σκότωσες, πές μου;

Μάνθος. Θὰ μὲ πιάσουν, κρύψε με.

Γιαννούλα. Λέγε ποῖον σκότωσες;

Μάνθος. Δὲν εἶναι κανείς στὴν πόρτα;

Γιαννούλα. Ὅχι, κανείς.

Μάνθος. (Σιγανά). Τὸ Δημητρὸ τὸ φούρουση.

Γιαννούλα. (Ριχνουσα δυνατὴ κραυγή). Ἄ! δυστυχία μας! δυστυχία μας! (Ἐνόησε μ' ἀπελπισία τὰ χέρια.)

Μάνθος. ἄ...σ...σ...σ...σ...

Γιαννούλα. Γιατί τὸν σκότωσες;

Μάνθος. (Σιγανά). Πῆγα στὸ φούρο καὶ

τὸν βροῖχα ποῦ μέτραγε τὰ χρήματα ἴσῃν κάσσα του. Τοῦ ζήτησα ἕνα ψωμὶ βερσεσέ, μοῦ εἶπε νὰ γκρεμιστῶ, τοῦ ζήτησα μισὸ ἔλεημοσύνη, μὲσπρωξε ὄξω ἀπὸ τὸ φούρο καὶ μὲφτυσε. Τότε μαύρισαν τὰ μάτια μου, ἄρπαξα αὐτὸ τὸ ψωμομάχαιρο (βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ψωμομάχαιρο) καὶ τοῦ τῶμπιξα βαθεῖα στὴν καρδιά του. Σωριάστηκε κάτω, χωρὶς οὔτε «ἄχ» νὰ κάμῃ. Τότε ἐγὼ πῆρα ἀπὸ τὴν κάσσα αὐτὰ τὰ χρήματα (βγάζει ἀπὸ τὴν ἄλλη τσέπη του ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα) τὰ δυὸ ψωμιά καὶ τὸ κρέας καὶ ἔφυγα.

Γιαννούλα. Κακοῦργε, τί ἔκαμες;

Μάνθος. Μὴ φωνάζεις, πεινοῦσαν τὰ παιδιά μας.

Γιαννούλα. Καλλίτερα νὰ πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα, τώρα εἶμαστε καὶ καταστραμμένοι καὶ ἀτιμασμένοι.

Μάνθος. Δὲν μ' εἶδε κανένας.

Γιαννούλα. Σὲ εἶδεν ὅμως ἕνας.

Μάνθος. (Μὲ ταραχή). Ποιὸς;

Γιαννούλα. Ὁ Θεός!

Μάνθος. Τόσον καιρὸ ποῦ πεθαίναμε ἀπὸ

ΡΟΔΑ

Εἰς τὴν γιορτὴ σ' ἀγάπη μου, ρόδα γλωμὰ σοῦ φέρνω, Τοῦ θλιβεροῦ φθινόπωρου τὰ τελευταῖα δῶρα.

Ἄπ' τὰ λουλούδια ποῦ ἀνθοῦν στὴς γῆς τὸ περιβόλι Αὐτὰ ἴναι τὰ πειὸ εὔμορφα καὶ πειὸ γλυκὰ μυρίζουν.

Γιατὶ μέσα στὰ φύλλα τους βαθεῖα εἶναι κρυμμένη Τῆς μυρωμένης ἀνοιξὸς καὶ τοῦ ξανθοῦ τοῦ θεοῦ Ἡ εὐωδιὰ ἢ μαγικὴ καὶ κάτι τι ἀκόμα, Ἄπ' τὶς ψυχὲς τῶν λουλουδιῶν ποῦ πέταξαν καὶ σβῦσαν.

Εἰς τὴν γιορτὴ σ' ἀγάπη μου, σοῦ φέρνω τὴν καρδιά μου Οἱ χρόνοι κ' ἂν διαβαίνουν, τὰ νεῖατά κ' ἂν πετοῦνε Μὲς τὴν καρδιά μου κατοικεῖ αἰώνιο καλοκαίρι.

Γιατὶ στὰ φυλλοκάρδια μου βαθεῖα εἶναι κρυμμένη Ὀλόκληρὴς μου τῆς ζωῆς ἢ ἄπειρη γλυκάδα... Μαζὺ μὲ ρόδ' ἀγάπη μου, δέξου καὶ τὴν καρδιά μου.

Βόσπορος. Ὑπατίας.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν στενῇ οἰκογενειακῇ καὶ φιλικῇ κίκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ φίλου ἡμῶν καὶ συνεργάτου κ. Ζαχαρία Μακρῆ, ἐκ τῶν ἐπαλλήλων τοῦ οὐδροδοῦ Πιλοπονήσου, μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ εὐφύμιος γνωστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ μας κ. Τζάλλα χαριτωμένης δεσποινίδος Ἐδφοροσύνης. Οἱ νεόνυμφοι ἀπέβησαν τὴν Πέμπτην διὰ τοῦ ἰταλικοῦ εἰς Ἀθήνας, ἐνθα θὰ ἐγκατασταθῶσιν. Ὁ «Ἐπικαίρος» εὐχεται αὐτοῖς μέλλον ἀνέφελον.

Ἡ ἐταιρία τῶν Τράμβαῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ. Καθ' ἐκάστην πρωτὰν καὶ ἐσπέραν ἢ κατὰστασις καθίσταται ἀνεπιφόρος. Ἐκ τῶν πέντε ἐπιθυμούντων, νὰ ἐπιβῶσι τῶν ἁμαξῶν της, μετὰ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν αἱ γνωσταὶ φυλακαί, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν διὰ τοὺς τρίτους θέσεως ἐπιβάτας, μόλις οἱ δύο τὸ κατορθώσονται καὶ τοῦτο διὰ νοσοκείας ἐφόδον. Αἰτία εἶναι ὅτι ἡ χαριτόβριτος ἐταιρία δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀξήσῃ τὰς ἁμάξας της καὶ οὕτως νὰ καταστῇ ἐπαιρηγὴ πρὸς ἐξυτηρέτησιν τῆς συγκοινωνίας.

Ἐπὶ τέλους ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπεφάσισε νὰ λύσῃ τὸ χιανὸν ζήτημα. Ἦτο καὶ αὐτὸ ἕνα σαράκι περιπέλον εἰς τὰ τόσα ἄλλα. Βέβαια ἡ τοιαύτη λύσις δὲν εὐηρεστοῖ τὸν πρόην ἄγιον Χίου, ὁ ὁποῖος κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐπεθύμει νὰ δαιωνίσῃ τὸ ζήτημα καὶ νὰ εἶναι αὐτὸς τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας. Ὡς νὰ μὴ εἴχομεν νὰ σκεφθῶμεν περὶ ἄλλου τινός. Τώρα μανθάνομεν ἐπειδὴ ἡ αὐτοῦ Ἀγίας ἐδρίσκειται ἐν πλήρει διαδοχίῳ καὶ ἐνεκα τῆς πολὺ ἐθνικῆς του πολιτείας μὴ ἐλπῶν νὰ διασαλεύσῃ

τὴν τάξιν ἄλλης τινός ἐπαρχίας, διοριζόμενος εἰς αὐτήν, σκοπεῖ νὰ ζητήσῃ μίαν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκεῖνων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ πατριαρχικὴ κρισηὶ εἶναι μὲν προβληματικὴ, αὐτὸς δὲ δύναται ἡσυχῶς ἀναπαυόμενος εἰς τὸν ἐνταῦθα οἶκόν του νὰ τὴν διακυβερνήσῃ ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως. Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος οὔτε αὐτὸ τοῦ τοῦ χαρῆς δὲν σκοπεῖ νὰ κάμῃ, διότι μέχρι σήμερον διατηροῦσα αὐτὸν εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον τῆς Χίου, παρὰ τὴν θελήσιν τῶν Χίων καὶ τὰς ἀλλεπαλλήλους αὐτῶν διαμαρτυρίας, τοῦ ἔκαμε πολλὰ χατήρια πρὸς βλάβην αὐτῆς τῆς ὀλοότητος τοῦ ἔθνους.

Ἐξεδόθησαν εἰς ὥρατον καὶ καλοτυπωμένον τόμον διάφορα φιλόλογικὰ ἔργα τοῦ γνωστοῦ λογίου καὶ διαπρεποῦς δικηγόρου κ. Γεωργίου Ἀποστολίδου, μὲ τὸν τίτλον Ἀνάλεκτα. Περὶ τῶν ἔργων τούτων θὰ ἐμιλήσομεν εἰς προσεχὲς ἡμῶν φύλλον. Ἐπίσης καλλιτεχνικῶς ἐξεδόθησαν τὰ Χρυσάνθημα, ποιητικὴ σὺλλογὴ λυρική καὶ σατυρικὴ, τοῦ κυρίου Φ. Στεφανίδου. Προσεχῶς θὰ γίνῃ εὐρύτερος λόγος εἰς τὸ φύλλον μας.

Ἐλάβομεν τὸ νέον μονόπρακτον δράμα τοῦ κ. Δημ. Ταγκοπούλου, διευθυντοῦ καὶ ἐκδοτοῦ τοῦ Νουμᾶ, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον Στὴν δξώπορτα. Εἰς ἰδιαιτερον φύλλον φέρει καλλιτεχνικωτάτην εἰκόνα τοῦ συμπαιδοῦς συγγραφέως. Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ γράψομεν τὰς περὶ αὐτοῦ ἐντυπώσεις μας.

Ἡ Πρόδος καὶ ἡ Πατρις τοῦ περασμένου Σαββάτου ἔγραψαν ὅτι ἀπὸ τὸ παρὸν φύλλον θὰ μετατρέψομεν τὸν τίτλον τοῦ «Ἐπικαίρου», εἰς «Χρονικά». Τοιοῦτόν τι δὲν ἐλέχθη ὑφ' ἡμῶν. Ἡμεῖς ὑπεσχέθημεν εἰς τὸ δημόσιον, εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διαγωνισμοῦ περὶ τίτλου, ὅτι ὁ τίτλος τοῦ φύλλον μας θὰ ἀλλάξῃ προσεχῶς, ἐὰν ἐπιτραπῇ τοῦτο ὑπὸ τῶ ἀρμοδίων. Ἦδη προσέβημεν εἰς τὰ δέοντα διαβήματα καὶ ἀναμένομεν. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ ἄλλοι ἐνόμισαν ὅτι τὸ παρὸν φύλλον θὰ φέρῃ τὸν τίτλον Χρονικά, διότι τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐλάβομεν ἐπιστολάς τινας ἀπευθυνόμενας πρὸς τὴν ἀξιότιμον διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ Χρονικά.

Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐτελέσθησαν ἐν Μιτυλήνῃ οἱ γάμοι τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου κ. Χριστοφοροῦ Κομμαραίου, ἐμπορευομένου ἐν Αἰγύπτῳ, μετὰ τῆς εὐὴ ἡμένης καὶ διὰ πολλῶν χαριῶν περσοποιημένης δεσποινίδος Σιέλλας, θυγατρὸς τοῦ κ. Δημ. Παπαδοπούλου, διευθυντοῦ τοῦ τμήματος τῶν Φάρον τοῦ Αἰγαίου. Τοῖς νεόνυμφοις εὐχόμεθα εὐτυχὲς μέλλον.

Τὰ Ταταῖα καθε βράδν κορόωνον. Ἀπὸ τὸ Στανροδομὶ βλέπομεν μέχρι μεσοδυκτίου νὰ ῥίπτουν ροκέτας καὶ νὰ ἀνάπτουν διάφορα ἄλλα πυροτεχνήματα. Ἡ Ἀκρόπολις τῶν μάλιστα, τὸ περίφημον κερνεῖον, πλημμυρεῖ καθ' ἐσπέραν ἀπειροῦ κόσμου. Καὶ δὲν εἶναι μόνον οἱ Τατανινοί, οἵτινες διασκεδάσονται εἰς τὸ εὐάριστον προάστειον. Πολλοὶ ἀπὸ τὸ Στανροδομὶ, μὴ ὑποφέροντες τὴν πληξίν τῶν θερινῶν νυκτῶν, διέρχονται ὀλίγας ὥρας εὐχαρίστους εἰς τὸν κλεινὸν λόφον.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Κυβόλεξα ἀρ. 41.

P . . . φ . . . ε . . .	
.	
.	
υ . . . α . . . υ . . . ε . . .	Ἐκάστη λέξις τῶν
.	παραπλεύρως κυβο-
.	λέξων θὰ ἔχη διάφο-
.	ρον σημασίαν.
ς . . . β . . . ε . . . υ . . .	
.	
.	
ς . . . η . . . α . . .	Κοῦκος.

Αίνιγμα ἀρ. 42.

Τὸ ἥμισυ μου εὐρίσκεται εἰς τὰ δωμάτια
τὸ ἄλλο μου δὲ εἰς τὰ ἀιμόπλοια.

Κοῦκος.

ΛΥΣΕΙΣ 24ου ΦΥΛΛΟΥ.

Ἐροτήσις ἀρ. 37 = Ἐάνθη.

Τονόγραφος ἀρ. 38 = Λεύκη-λευκή.

Λύται. Ἀσπασία (ἀρ. 37, 38) οὐδείς μηδεμία
μηδὲν (ἀρ. 37, 38). Κοῦκος (ἀρ. 37, 38). Λαὸς (ἀρ.
37). Γλαῦξ (ἀρ. 37, 38). Δ. Λοδόπουλος (ἀρ. 37, 38).
Λημήτριος, Χάλκη (ἀρ. 37, 38). Κ. Δ. (ἀρ. 37, 38).
Μαῦρο μάτι (ἀρ. 37, 38). Μιτυληνίος. Α. Α. Α. (ἀρ.
37, 38).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κορ. Ἀρ. Κ. Ἀργάκη.—Ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν, καθὼς
καὶ χρήματα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.

Κορ. Π. Ν. Ε. Πρίγκηπον.—Χρονογράφημα ἐλήφθη. Εἰς τὸ
παρὸν ἔχομεν εἶδη δύο στοιχειοθετημένα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τί
ἐγένετο ἐκ Χάσκιω;

Κορ. Κ. Σ. Κ. Ζωγράφειον.—Διέπνευσις Πληρωμένον Χρον-
οαστοῦ, Ἀϊνάλη Τσεμέ, ὁδὸς Ἰντζε-κάτ, ἀριθ. 34.

Ἀντὶς Κ. Κ. Μ*** Ἐπὶ τέλους κατωθιώσατε νὰ γράψετε μίαν
στοροφήν πραγματικῶς ὠραίαν. Τὰ μάτια ποῦ ἐξυμνεῖται εἶναι
ἐφάμιλλα πρὸς τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα μάτια, τὰ ὁποῖα ἀπειλίζοντα ποιεῖ
μίαν ἔσορον δύναι ἡλίον ἐδάκρυον. Θὰ τὸ ἐδημοσιεύομεν, τὸ
ποίημά σας, ἂν δὲν μᾶς ἐθέτατε τὸν ἀγκυρῶδη ἐκεῖνον ὄρον.

Κορ. Παζ. Πέραν.—Θὰ εἶναι βέβαια ἕνα χωρατὸ τὸ γραφέν
ἐν τῇ «Προσόδῳ» περὶ τοῦ «Ἐπικαίρου», τὸ ὁποῖον ἀγαμφιβόλος
ἔφειλεται εἰς τὸν συνηγάνην κ. Φωτεινόν. Ἡμεῖς δὲν ἐδηλώσα-
μεν ποτε ἀκριβῶς θάλλάξῃ ὁ τίτλος. Πολλὰ ἀκόμη φύλλα τοῦ πε-
ριοδικοῦ θὰ φέρουν τὸν τίτλον τοῦ «Ἐπικαίρου».

Κορ. Β. Μ. Κ. Πέραν.—Τὸ σταλὲν δὲν ἀνεγνώσθη. Τὸ πρῶτον
ὅμως σταλὲν περὶ τοῦ ὁποῖου οἶς ἐγράψαμεν ἐπαινοὺς τινὰς μᾶς
ἐπληροφόρησαν ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς τὸν κάλαμόν σας. Οἱ δώσαντες
τὴν τοιαύτην πληροφορίαν νὰ μὴ ἀνήκον εἰς τὰς κακὰς γνώσας;
Ἐὰν ὅμως δὲν ἀνήκον, δὲν εἶναι κακόν; Ἐἴκολον εἶναι νὰ γελα-
σθῶμεν, ὅταν τὸ ἀντιγραφόμενον ἢ τὸ κλεμμένο ὅπως συνηθίζον
νὰ λέγουν οἱ λόγοι, δὲν δημοσιεύεται εἰς ἀξιόλογον περιοδικόν, τὸ
ὁποῖον καθὲ λόγιος ἔχει καθήκον νὰ ἀναγνώσῃ. Ὅταν ὅμως δη-
μοσιεύεται εἰς μίαν παταβοῦρα ἀθηναϊκὴν πῶς θέλετε νὰ γίνῃ
γνώστον;

Εορ Σ. Ι. Βουγιούκδερε.—Μᾶς ἐπληροφόρησε κάποιος πνευ-
ματιστής, ὅτι τὰ πνεύματα περιφέρονται εἰς τὴν πόλιν μας ὅπως
καὶ οἱ ἄνθρωποι. Πολλὰς φορὰς μάλιστα συζητοῦμεθα μὲ αὐτὰ
τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε κινδυνεύομεν νὰ ἀπολέσωμεν τὴν ἰσορροπίαν.
Τὶς ἄλλες τοῦ συνέβη καὶ τὸ ἐξῆς παρόδοσον: ἐνῶ περιεπάτει περὶ
τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Παγκαλίτου, βλέ-
πει ἀντίκρου του μίαν γυναῖκα ἐξαισίως ὠραιόتيος, ἣτις ἵσταται
πρὸ αὐτοῦ καὶ τοῦ λέγει: **Εἶσαι χαμένος ἄνθρωπος.** Ὁ πνευ-
ματιστής φίλος ἐταράχθη, ἐνῶ τὸ φάντασμα ἐγένετο ἄφαντον. Μετ'
ὀλίγον εἰς μεγάλην ἀφρημάδα εὐρισκόμενος εἰσῆλθεν εἰς δαιδαλὸν
ὁδὸν καὶ δὲν ἤξευρε ποῦ εὐρίσκετο καὶ τότε ἐνεθυμήθη τὸ πνεῦμα

καὶ εἶπε ἠθροιστὰ ἀπειλῶν τὸν ἀστεροέντα οὐρανόν: εἶχε δίκαιον
τὸ πνεῦμα, εἶμαι χαμένος ἄνθρωπος. Ἀπὸ μᾶς εἶπεν ὁ πνευ-
ματιστής, ὥστε ἂν μπορούμε ἄς μὴ πιστεύσωμεν.

Ἡ «Ἐυδοκία» τὸ περιπαθέστερον τῶν ἱστορικῶν
μυθιστορημάτων τῶν Βυζαντινῶν χρόνων, ἐξεδόθη
ἀπὸ δεκαπέντε φυλλάδια καὶ πωλεῖται εἰς τὸ **Γενικὸν**
Πρακτορεῖον τῆς κ. Ἀγαθονίκης Χ. Χουσανθοπού-
λου, Κιουτσούκ Γενί χάν, Κιουρκετσίδακι.

Ἡ Ἐυδοκία εἶναι μὲ σελίδες γεμάτες ἀπὸ χάριν, ἀπὸ
ροητείας, ἀπὸ κεφάλαια συναρπάζοντα, ἀπὸ ἐπεισόδια,
ἐξετραλαίνοντα, ἀπὸ σκηρὰς μεθυστικὰς.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐν Ταταούλοις, ἐν ὁδῷ Σακᾶ, παρὰ τὸν
Ἅγιον Ἀθανάσιον, οἰκία διόροφος, μὲ θανασιαν
θέαν καὶ ἐξοχικωτάτη, περιλαμβάνουσα αὐλήν, φρέαρον
καὶ εἰς τὸν ἄνω ὄροφον δύο εὐρύχωρα δωμάτια. Ἐχει
δύο χορδρὸς τοίχους τῆς πυρκαϊᾶς ἐκ λίθων. Πρὸ
αὐτῆς θὰ διέρχεται ἡ γραμμὴ τῶν τραχινοδρόμων, τῆς
ὁποίας ἡ κατασκευὴ ἤρξατο ἤδη. Τιμὴ αὐτῆς 80 ὀθω-
μανικὰ λίτρα διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον
εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἐπικαίρου».

Ευδοκία καὶ βιβλιοσῶζαι
ἔνα εἰς τὸ
Φωτοτυπιογραφεῖ
540
Τεμεῖ ἔναντι
τῆς μέξης
Τετορίας
Φωτοτυπιογρα-
φίαι χρωματισταί
καὶ μαῦραι
Ἐργασία ρουτερινί
Τυπαὶ συμματαβασιναί.
Ο. Βαφειάδης

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΠΑΝΤΟΥ
ΤΟ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΔΕΥΚΟΜΑ
ΚΙΜΩΝΟΣ ΜΠΕΛΛΑ
Τὸ μόνον Ἑλληνικόν

Ἐμβατήριον Ὀλυμπια-
κῶν Ἀγώνων.
Capiccio per Pianoforte.
Charlotta, (πόλκα).

Ἐξεδόθησαν:
Πόνος ψυχῆς (νυκτιῶδια).
Ἀποχαριστικός, (ἄσμα).
Χορὸς Σουλφιδῶν, (βάλς).

Μουσικὸν Περιοδικὸν
Περιλαμβάνον
ἔργα ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ
ὁμογενοῦς καλλιτέχνου.